

ГАЛИНА ФЕЛІКСОН

ОЛЕГ ГОНЧАРЕНКО

ОТРАЖЕНИЯ – ВІДОБРАЖЕННЯ
(АВТОРСЬКІ ПОЕЗІЇ ТА ВЗАЄМОПЕРЕСПІВИ)

УДК 821.161.2'06.1

ББК 84(4=Укр)7-5

Ф 38

Галина Феліксон, Олег Гончаренко.

Отражения - Відображення (авторські поезії та взаємопеспіви) / Мелітополь: 2018. – 194с.

Художник: Валерій Прохін

Верстка і макет: Ісаков Дмитро

Художній редактор: Верескун Валерій Миколайович

Рецизент: Віктор Каневський

«Отражение – Відображення» – це книга авторських віршів та взаємоперекладів з російської мови на українську та з української мови на російську двох поетів, що нині живуть на різних континентах у різних країнах. У кожного з них свій голос, свій небокрай, свій стиль, своя музика слова, але в обох спільне трепетне сприйняття цінностей світової культури Людства.

Видання друге, допрацьоване і розширене.

Здійснюється на основі книги

Галина Феліксон

Олег Гончаренко

«Отражения – Відображення»

Издательство «КАФЕ», Израиль, - 140 с.

ISBN 978-617-7218-49-3

Галина Феликсон – поэт, публицист, прозаик член израильского литературного объединения «Порыв» в г. Бат-Ям. Член Национального союза журналистов Украины, Член Международной Академии литературы и искусств Украины. Член Румынской Международной Академии культурных взаимосвязей. Лауреат международной литературной премии им. Г. Сковороды. Родилась и ранее жила в Одессе. В Израиле вышли несколько сборников её стихотворений. Проживает в г. Бат-Ям, Израиль.

Олег Гончаренко – поет, прозаїк, публіцист, перекладач, член Національної спілки письменників України та Національної спілки журналістів України. Член Міжнародної літературно-мистецької Академії України. Член Румунської Міжнародної Академії міжкультурних взаємозв'язків. Член Асоціації українських письменників. Член ізраїльського літературного об'єднання «Порив». Автор понад тридцяти книг різних жанрів, лауреат шістнадцяти українських та міжнародних літературних премій. Живе у м. Мелітополь, Україна.

ДЗЕРКАЛЬНЕ ВІДОБРАЖЕННЯ

Осип Мандельштам – трагічний поет Срібного століття, поет надзвичайної душевної сили і загостреного чуття людської гідності писав:

*И в чем я виноват,
Что слабых звёзд
Я осязаю млечность...*

Це сказано про поетичний дар, про талант відчувати і зображати внутрішній світ людей. Справжній поет відрізняється від особи, що здатна до версифікації, тобто писати заримовані тексти, тим, що може побачити у звичайному повсякденні, у побуті, котрий оточує нас, прихований сенс, сонм людських пристрастей, достоїнств і недоліків, глибину буття. Він перекладає навіть найлегші порухи душі на поетичну мову, показуючи невідомі, таємні ледь помітні явища і нюанси в житті суспільства, і тоді до того ще не виражене і невідоме стає відкриттям для людей.

Ось, переді мною душевний доробок двох маестро – ізраїльської поетеси Галини Феліксон та українського поета Олега Гончаренка. Він двомовний – українсько-російський, отож більшість читачів України має змогу оцінити роботу і талант авторів без посередників. Усі інші ж любителі поезії мають можливість скористатися «відображеннями» (в подальшому побачимо, що зовсім не даремно саме так, двома мовами, означено назву цієї книги).

Те, що нині сотворили для нас ці натхненні життям менестрелі, важко назвати перекладами. Радше це вірші-варіації на одну тему. В українській мові є таке чудове визначення цього жанру – «переспіви», а в даному випадку, мабуть, правильніше було би сказати – «взаємопереспіви».

Чесно кажучи, радію з того, що талановиті і добрі люди

змогли ще в цій реальності і подружитися, і домовитися про те – як і яким чином сотворити цей віщий Труд на благо наших народів, адаптувавши взаємні інтерпретації до менталітету і світобачення своїх культур. Не будемо гріха таїти, «добренькими людцями» немало пороблено, немало вихлюпнуто брехні, інсинуацій, фальші, аби навіки розсварити і розвести по різні боки вселенських барикад два наших багатостраждальних народи.

Величальну пісню співаю я нині цим простим Людям, Будителям Істини, Глашатаям Доброї Віри, Невтомним Миротворцям!

Читаєш і геть вражаєшся, за допомогою яких дивовижних засобів вираження, яких чудовими метафор та порівнянь, сягають своїх творчих висот поети.

Загальним епіграфом до їхньої творчості можна було би взяти такі ось полум'яні рядки. Видно, як нестерпно болить нашим поетам сучасність...

Це Галина:

*Подобно жаркому лучу
Ломаю догм застывших льдины,
Но чуть дойдя до половины
Пути, в отчаянье молчу...*

А ось, як це звучить у Олега:

*Течу, неначе промінь по мечу.
Вже не лічу століття і години.
Та Вічності сягнувши половини,
згасаю і зацьковано мовчу...*

У всіх творах обох поетів зачаровуємося багатством кольорів, порівнянь та метонімії, що поглиблюють і прикрашають вираження мислі.

За право творити поет платить стражданнями, сумнівами, в муках створюючи шедеври. Ми добре знаємо, як уміє передавати красу і біль Ізраїлю Галина Феліксон (Г.Ф.). Але як же дивовижно тонко зумів усе це відчутти і проявити у своїх переспівах Олег Гончаренко (О.Г.).

Це «Молитва»:

(О.Г.)

*Пробач, що загасили зело,
що в кожному з нас – спокусник-змій,
що нині нищимо і Землю –
найбільший подарунок твій.*

(Г.Ф.)

*Прости нам, Господи, прости,
Что гласу разума не внемля,
Тобой дарованную Землю
Готовы по ветру пустить.*

А це «Ісход»:

(Г.Ф.)

*Они ушли искать удел иной,
Покинув немудрящие пожитки.
Но каждый нёс, как узел за спиной,
Свои пороки, беды и ошибки...*

(О.Г.)

*Вони пішли, покинувши заміс
й саман єгипетський «хоробро» заваливши.
Та кожен з них за спиною ще ніс
свої пороки, ледь пригаслі лише...*

І нарешті – величний вірш «Ерушалаим» – «Єрушалаїм»:

(Г.Ф.)

*Город – верблюд золотой –
Солнцем медовым облит,
На бездорожьях беды
Путникам снится.
Город пиров и постов,
Взрывов и тихих молитв
Бьётся в тенетах вражды
Пленною птицей.*

(О.Г.)

*Місто – верблюд золотий,
що далі йти не готов –
марево, котре завжди
стомленим сниться.
Місце розп'ять і надій –
місто святинь і вражди,
пісня у клітці.*

У вірші «Єрушалаїм» ми бачимо місто Єрусалим, що розкинулося на пагорбах, і котре лежить, наче стомлений верблюд, на світовому осонні. Цей образ щемко і ємко вписується в пейзаж спекотної Юдеї і є історично виправданим...

Хоча те і вельми важко, але розумію, що маю все-таки давати оцінку обом граням цього дзеркала – цій книзі судьб та сподівань, молитов і пророцтв.

Галина Феліксон також зробила немало перекладів поезій Олега Гончаренка. Отже, час зазирнути нам і в «українські терени»:

(О.Г.)

*Прислухайтесь – вже стихають вищі кроки.
Погляньте – тінь його стає штрихом імлі.
Іще один не зміг між вами стать пророком?..
Чи знов, як завжди, ви пророцтву не вняли?..*

(Г.Ф.)

*Прислушайтесь – в траве шаги его стихают.
Смотрите – тень его уж тает в дымной мгле.
Не нужен вам Пророк!
Он лишний в шумной стае.
Поэту не найти признанья на Земле.*

Ці сумні слова, надіюся, не стануть визначальними стосовно обох поетів. Ними можна було би й закінчити вступ до такої незвичайної книги – перегуку двох зірок, відлуння мов, думок, почуттів. Проте, ледь змигнеш, розумієш, що знову стоїш в Началі і чуєш, як вступає не набридливо, але впевнено у розбурхану Музику Слова вже й соло таланту Олега Гончаренка:

*сьогодні спробував
намалювати
власну душу
трудився уперто і натхненно
гортав кольори
мов сторінки
Священної Книги
конспектував
кожний порив
кожний порух
спраглого за красою
серця*

І одразу ж срібно-звучно відгукується йому Галина:

*сегодня я вдруг решил:
собственную душу
попробовал нарисовать на полотне
трудился вдохновенно
и упрямо
цвета листая как страницы
Священной Книги
я конспектировал
каждый порыв
и каждое движение сердца
измученного жаждой
красоты*

Дійсно ж, друзі мої, варто жити на цьому світі, поки ще
сущі і сутні поети, котрі єдині і несуть нам свої вистраждані
інтерпретації розгадок вічної таїни Сенсу Життя!

«Неможливо обійняти необ'ємне!» – прорік колись і хтось
з «великих компіляторів».

«Якщо не можна, але дуже-дуже хочеться, значить – мож-
на!» – відповідає нам на те мудрий син землі української і наро-
ду єврейського, Шалом Алейхем.

Тому – шалом і будьмо! Іє беседер! Все буде гаразд!

Віктор КАНЕВСЬКИЙ

Стихи ГАЛИНЫ ФЕЛИКСОН
Переклады ОЛЕГА ГОНЧАРЕНКА

ПРОСТИ НАС, ГОСПОДИ, ПРОСТИ...

МОЛИТВА

Прости нам, Господи, прости,
Что мы душой несовершенны,
Что так ленивы и растленны,
Прости нам, Господи, прости.
Прости, что суетности ради
Мы покидаем отчий дом,
Что на пути своём преграды
Себе мы сами создаём.
Прости нам наше пустословье,
Слепую злость, дурную лесть.
И дай нам, Господи, здоровье,
Чтоб нашу глупость перенести.
Прости нам, Господи, прости,
Что мы родной язык забыли,
Что нас опять, как горстку пыли,
Несёт по ложному пути.
Прости лукавство и интриги,
И что, не ведая о том,
Мы рабства ржавые вериги
В наследство внукам отдаём.
Прости, что мы живём без цели,
Что снисходительны к врагам,
Что даже в сердце не сумели
Построить нашей веры храм.
Прости нам, Господи, прости,
Что гласу разума не внемля,
Тобой дарованную Землю
Готовы по ветру пустить.
Прости! Ведь мы – твоё творенье.
Так возлюби заблудших нас.
Прости все наши прегрешенья
В который раз. В который раз...

МОЛИТВА

І молитви наші, як плач,
що налягає без причини мов...
Пробач нас Господи, пробач,
бо ми не знаємо, що й чинимо!
Пробач, що суєтності ради
ми зраджуємо отчий дім,
дарма подаючись в номади
і в пустях гинучи затим.
Пробач дурні слова невпинні,
лють, сліпоту – насліддя лих.
І дай нам, Господи, терпіння,
щоб стерпіти себе самих.
Пробач, що ми прощали злу,
що ми забули рідну мову,
що нас, як пил, або золу
мете по маргінесах знову.
Пробач, що мріємо так мало,
що ми, не живучи як слід,
іржаві рабства причандали
синам лишаємо в завіт.
Пробач нас, Господи, що сили
не маємо на трощу брам,
що не змогли і не зуміли
тобі возвести Справжній Храм.
Пробач, що загасили зело,
що в кожному з нас – спокусник-змій,
що нині нищимо і Землю –
найбільший подарунок твій.
Пробач! Заручники лиш доль ми.
Пробач нам в переддень біди
гріхи свідомі й несвідомі
в котре уже! І, як завжди...

ПСАЛОМ

Виноградник чудесний Всевишній зростив,
дав достатньо тепла і води.
Та лихий ураган, налетівши за тим,
по усядах розвіяв плоди.

Зі Святої Землі в ту негоду страшну
виноградин погаслий бурштин
понесли злі вітри у чужу-чужину
невідомим поганам під тин.

Але був недаремним Всевишнього труд:
і в країнах одвічного зла,
у пустелях, на скелях, затоптана в бруд
благодатна лоза проросла.

Всі рубали її і палили в огні –
воскресала вона все одно.
І таки Божий Дар не понищено! Ні!
Бач, у гронах нуртує вино!

Ця живучість – небачене диво-із-див
і розрада душі од журби.
Виноградник чудесний Всевишній зростив
нам, як приклад буття й боротьби.

КОЭЛЕТ

Ты нас не из гранита вырубал,
Но вылепил из глины, как кувшин.
И не дана телам твердыня скал,
А душам – стойкость каменных вершин.

Всё – суета сует. Мы – пыль и прах.
Нас топят ветры в волнах бытия.
Размыта вера в глиняных сердцах.
Наш краткий путь – пустая толчея,

Где облетают, как зимой листва,
Года, желанья, чувства и слова,
Где никогда нам не собрать камней,
Разбросанных на перекрестьях дней.

КОЕЛЕТ

Ти не з граніту нас творив надійно,
а з глини віщий задум свій вершив,
тож не далась тілам і скель твердиня,
а душам стійкість кам'яних вершин.

Все – суєта суєт. Ми – пил і прах.
Вітри нас топлять у безмежний вечір.
Розмито віру в глиняних серцях.
Наше буття – суцільна колотнеча.

Пекельні відбуваються жнива –
гинуть бажання, почуття, слова
там, де ніколи більше не зібрати
каміння, що кидалось брат-у-брата...

ЗОЛОТОЙ ТЕЛЕЦ

Живя нетерпеливо и небрежно,
Сыны Адама на Святой Земле
Утратили любовь, презрели нежность
И о Всевышнем думая всё реже,
Алтарь наживы строят на золе.

Отринув все каноны и законы
За повседневной мелкой суетой,
Снуёт по жизни люд неутомонный.
На пьедестал из душ опустошённых
Опять телец вознёсся золотой.

Толпа жуёт, ликует и смеётся,
Открыв умы привычным сквознякам,
Поёт хвалу блестящему уродцу,
Покорно пьёт из затхлого колодца
Чужие слёзы с грязью пополам.

ЗОЛОТИЙ ТЕЛЕЦЬ

У сьогоднішні живучи як-небудь,
сини Адама на Святій Землі,
уваги не звертаючи на Небо,
і вирішивши, що їм Бог не треба,
вівтар наживи зводять на золі.

Відринувши канони і закони
та загасивши пломені сердець,
всі почали ганебні перегони.
Тож, як при тім траплялося спокону,
знов миром править золотий телець.

Юрба гарчить, давно поправши віру.
І протяги в умах безчесних мруть!
Звучать гидкі осанни для кумира.
Люд п'є з буття замуленого виру
вчорашні сльози, піт і кров, і бруд.

ВНАЧАЛЕ

А Каин Авеля убил в слепом порыве,
Не ведая о смерти ничего.
Вокруг сверкало жизни торжество,
Родные были веселы и живы.

А этот вдруг лежит – стеклянный взгляд,
Бледнеет, остывает понемногу.
И Каин закричал:– Ну что ж ты, брат!
Вставай скорей! Я не хотел, ей Богу!

Он за руки тянул, глядел в глаза,
Шептал на ухо: – Ну же встань, попробуй!
Отчаянье давно сменило злобу.
Но не было уже пути назад.

Так смерть пришла на Землю в первый раз,
Чтоб навсегда остаться среди нас.

СПОЧАТКУ

А Каїн Авеля убив – чому, й не знати.
Удома, як завжди і як щодня,
пила-гуляла радісна рідня.
І батько. Й мати.

Що ж, Авелю тоді уже скорбота
була, звичайно, зовсім й ні до чого.
Та Каїн все кричав: «Ну, що ж ти? Що ти?!
Вставай! Живи! Я ж не хотів, їй-богу!»

Він братові ще зазірав у очі,
на вухо шепотів: «Ну, встань же, спробуй!»
Ненависть вщухла. І прийшла жалоба.
Та відбулась ганебна мить уроча.

Так смерть у Вічність відчинила браму.
Прийшла. І залишилася із нами.

ИСХОД

Своей избитой плотью – не душой
Рабы однажды возжелали воли.
– Есть, верно, за пустыней мир большой:
Мир без бича, без окриков, без боли.

Там можно без усилий и забот
Нам жить единым праведным народом.
Мы совершим великий наш Исход
Во имя братства, равенства, свободы.

С обжитых мест в неведомую даль
Они ушли с надеждой и тревогой.
Но каждый нёс в душе свою печаль,
Свой ужас перед дальнею дорогой.

Они ушли искать удел иной,
Покинув немудрящие пожитки.
Но каждый нёс, как узел за спиной,
Свои пороки, беды и ошибки.

Преодолевши постоянный страх,
Ушли без сожаленья, хлопнув дверью.
Но каждый нёс, как цепи на ногах,
Усталость, равнодушие, безверье.

Оставив господам убогий дом,
Они ушли, растаяли в тумане.
Но каждый нёс, как память о былом,
Вражду и злобу, глупость и обманы.

Они пошли нестройною толпой,
Босые ступни обжигал песок.
Но каждый шёл наедине с собой
И ел отдельно скудный свой кусок.

Они брели навстречу всем ветрам.
Над павшими кружилось воронье.
И каждый вспоминал, как по утрам
Давал хозяин пищу и питьё.

Им так хотелось в прежнем шалаше
Опять заснуть в привычной темноте.
Как трудно раздавить раба в душе!
Как долгон путь к свободе и мечте!

И до сих пор в плену бездумных снов,
Покорны переменчивой судьбе,
Они влачат ярмо былых оков
Плечом к плечу, но каждый – сам себе.

Как по пустыне, движется народ.
Сменяет деда внук, а сын – отца.
Идёт тысячелетиями Исход,
Но и сегодня нет ему конца.

ІСХОД

Згадавши, може, Господа завіт,
якось раби та й зажадали волі:
«За пустами є, мабуть, дивний світ –
без канчуків, наглядачів і болю.

Там можна без втоми і турбот
нам жити справді обраним народом.
Відбудемо величний наш Ісход
в ім'я братерства, рівності, свободи!»

Вони пішли у невідому даль,
узявши в путь надію і тривогу.
І кожен ще – свою лиху печаль,
жах, сумніви, холодну суть убогу...

Вони пішли, покинувши заміс
й саман єгипетський «хоробро» заваливши.
Та кожен з них за спиною ще ніс
свої пороки, ледь пригаслі лише.

Вони пішли, зневаживши панів
і відчайдушно грюкнувши дверима.
Й геть кожен, мов кайданами, дзвенів
своєю дріб'язковістю незримо.

Вони пішли у далечі розвій –
у марева й розжарені тумани.
З них всі несли у пам'яті своїй
гріхи, поразки, помилки, обмани.

Вони пішли. І наче дружно йшли.
Та дружно й розбрідались на привалі:
всяк їв шматок, лише ховався коли, –
давилися... блювали... і... йшли далі.

Вони пішли. Та кожен на ходу
уже не молився, а слинявив лайку, –
пригадував хазяйську баланду
і черств'яка обов'язкову пайку.

Жадалось їм параші і парші,
замість давно обридлого походу.
Як важко задушить раба в душі!
Як важко йти до мрії і свободи!

Обітовану Землю віднайшли.
І втратили. І розійшлись в огроми.
І знов зійшлись – такі ж, як і були,
аби кудись кушпелити й потому.

Віки-віки іде-іде народ...
Міняються в колінах покоління...
Трива тисячоліття цей Ісход,
якому ще кінця не видно й нині...

ЕРУШАЛАИМ

Город – верблюды золотой –
Тихо прилёт на песок,
Неба прозрачный сапфир
Держит горбами.
Сотканный вечной мечтой
Жизни и веры исток,
Древний возвышенный мир
В прозаической драме.

Город – верблюды золотой -
Солнцем медовым облит,
На бездорожьях беды
Путникам снится.
Город пиров и постов,
Взрывов и тихих молитв
Бьётся в тенетах вражды
Пленною птицей.

Город, укрывшись стеной,
В битвах сражался, как мог.
Сколько веков утекло
Ливнем и зноем.
Город, склонясь головой
На раскалённый песок,
Дремлет, дыша тяжело –
Хочет покоя.
Город – верблюды золотой...

ЕРУШАЛАЇМ

Місто – верблюд золотий,
що спочиває в пісках, –
неба прозорий смарагд
підпер горбами...
Вічності зморена тінь,
рваний історії стяг –
місто невтолених спраг,
фабула драми.

Місто – верблюд золотий,
що далі йти не готов –
марево, котре завжди
стомленим сниться.
Місце розп'ять і надій –
місто святинь і вражди,
пісня у клітці.

Місто, чий дух залетів
у невідомі краї,
безліч народів й родів
вивівши з ночі.
Місту не прагнеться дій,
місту не прагнеться див, –
спокою хоче,
місто верблюд золотий...

ЯД ВА-ШЕМ

В кромешной тьме,
Запутавшись средь звёзд,
В холодной бесконечности
Иду сквозь смерть
Под шорох детских слёз
Над краем Вечности.
Детей убитых имена,
На миг повиснув на ресницах
Горячей капелькой огня,
Шуршат расстрелянными птицами.
И страхом скованные лица
Укрыла ночь.
Куда идти? Кому молиться?
Как им помочь?
О, Яд ва-Шем!
Мир сыт и нем –
Не достучаться, не пробиться.
Кривая чёрная стена
Непониманья и забвенья,
И благодушие всепрощенья
И лицемерье – сладкой пеной,
И над жующим поколеньем
Детей убитых имена.
И тишина...
Вы, филантропы, гуманисты,
Где ваше слово?
Вы сожалеете? Но поздно.
И через плачущие звёзды
Над чёрной пропастью бывшего
Протянут мост короткой нитью
В боль, гарь и смрад
Дорогой в Ад –
Опять туда,
Где над кровавым зевом печи
Одна дрожит в молчанье вечном
Давида скорбная звезда.
И я за ней
Взойду на мост
В кромешной тьме
Под шорох слёз.
О, Яд ва-Шем!
Мир сыт и нем.

ЯД ВА-ШЕМ

Мла – круговерть!
Безмежжя із
іду крізь звичність стін,
крізь смерть
й туман з дитячих сліз
по кромці Вічності.
Моя біда – чия вина?!
Спаляхують на небосхилі
дітей убитих імена.
Летять... І падають, безсилі!
Терзає біль. І страх наліг.
Дивлюсь у небо:
«Кому молитися за них,
за світ, за себе?»
О, Яд ва-Шем,
ти – серця щем!
Голосять діти...
Давно понищено уцент
вже пам'ять світу:
байдужість, мов солодка піна –
безодня, що не має дна,
людей підхоплює, колише,
тече, безкрая і невпинна.
Дітей убитих імена...
І тиша...
Любителі творити «ізви»,
де ваше слово?
Вам жаль, вам соромно? Та пізно!
Все пізно знову!
Дорога в пекло пролягла
по світовиду.
В печях невидимого зла
сичить і пиниться зола.
Ледь мріє вицвіла до тла
Зірка Давида.
Іду на вічний клич її
у млу безкраю.
Шукаю істини свої.
Сумна, у рваному рам'ї...
І мов зникаю.
О, Яд ва-Шем,
ти – серця щем!

ПОСЛЕ ПОТОПА

Людских деяний смыв последний прах,
Затих потоп, устав хлестать волнами.
Остался только Ной с тремя сынами
На от грехов очищенных камнях.
Сыны решили жизнь начать с азов,
Друг другу плечи стиснув на прощанье.
И оставались, как воспоминанья,
На влажных тропах лужицы следов.
Три брата шли сквозь радужный поток,
Ещё неся в себе тепло объятий.
И каждый твёрдо знал, что люди – братья,
И каждый верил – смысл вражду потоп.
Опять столетий потянулась нить.
Народы суетятся озверело.
Душа хранить бывшее не умела,
А память всё успела позабыть.
Увидеть бы, шагнув сквозь забытьё –
По мокрым травам уходили трое.
Мы – чада их, семья, потомки Ноя.
Так что мы делим и хотим чего?
Как будто вспять событий вал скользит
На прежний путь к Содому и Гоморре.
Взорвётся мир и выплеснется море,
И грянут с неба вечные дожди.
Да сгинет день! Да будет день иной!
Над хлябью волн скользнёт рассвет неверный.
И по камням, очищенным от скверны,
Пойдёт с тремя сынами новый Ной.

ПІСЛЯ ПОТОПУ

Людських діянь карби всі змивши, злі,
затих Потоп, спинивши люті хвилі.
Лиш Ной з трьома синами, геть безсилі,
стояли на оновленій землі...
Сини не стали більше ждати див:
в синь розійшлись – почати все спочатку,
лишаючи наступникам на згадку
лише пунктир невиразних слідів.
Вони ішли крізь райдуги в усюди
і відчували ще тепло обійм.
Там кожен вірив, що брати всі люди,
що вже ніколи більш не буде війн.
Століття промайнули – знову скрута
й ненависть! Шаленіють племена.
Вже не терзає мертвих душ вина:
і Заповіти, й Істини забуто.
Тепер ніхто не згадує того,
як йшли у майбуття мрійливих троє...
Ми – чада грішні їх, нащадки Ноя.
То що ж ми ділимо і хочемо чого?!
Історія вернулась полохливо
в ганебну яв Содому і Гоморри.
Я відчуваю: знов скипає море
і вже ось-ось убивчі хлинуть зливи.
Геть ниці дні! Нехай перебуде знов
Потоп Всесвітній, що приносить зміни!
Хай по Землі омитою камінню
підє новий з трьома синами Ной!

ПРОРОЧЕСТВО

Апокалипсиса не будет.
Просто, мир утопив во зле,
Вы своими руками, люди,
Ад постройте на Земле.
Натянув на уродство маску,
Под улыбкой укрыв оскал,
Сотворите дурную сказку,
Зло воздвигнув на пьедестал.
Вы, отчаянно лицемеря,
В одночасье сойдя с ума,
Запустили лихого зверя
В жизнь свою и свои дома.
И пошло, потекло, помчалось,
Над растоптанной тишиной
Захлебнулись любовь и жалость
Под ногами орды шальной.
Не спасёт ни глупцов, ни умных
Знаний слабая благодать.
Воцарит над толпой безумной
Дикарей чалмоносных рать.
Протыкая иглой рассветы,
На камнях синагог и церквей
Вознесутся ввысь минареты –
Страшный символ чужих идей.
В молчаливом ягнят смирение
Покоритесь мечу и лжи.
Панихиду по убиенным
Будет некому отслужить.
И не станет зверья и птицы.
Увязая в немых песках,
Смерти ржавая колесница
Проскрипит через тлен и прах.
И откликнется Космос стоном
На Планеты короткий крик.
Старец-Время печальным звоном
Отстучит вам последний миг.
С ног сбивая слепых и нищих,
Пронесется, как в жутком сне,
Над разграбленным пепелищем
Чёрный всадник на красном коне.

ПРОРОЦТВО

Апокаліпсису не буде.
Просто, світ утопивши в злі,
ви своїми руками, люди,
пекло створите на Землі.
Натягнувши машкару сміху
на ошкірених ікол сталь,
намарудите «мудрі» міфи,
зло возвівши на п'єдестал.
Ви, проклявши надійну віру,
збожеволівши без мети,
вже впустили страшного Звіра
у буття своє і хати.
Підняли на розбійний ніж вись.
Тиша впала в пільму біди.
Захлинулись любов і ніжність
в роздратованості орди.
І тепер без огню і бою
влади ницості не збороть:
править збуреною юрбою
несть числа дикунів-заброд.
Зло осутнить лихі прикмети:
Вічні Храми умруть в золі,
й небо рватимуть мінарети,
або пагоди чи кремлі.
Наче вивітриться без сліду,
підкорившись мечу й олжі.
Хто служитиме панахиду
по загиблих – на тій Межі?!
Вимруть звірі. І згинуть птиці.
Лиш майбутнім вікам на страх
смерті скреслої колісниця
буде пінити отчий прах.
Всесвіт у кольорах червоних
аж застогне, аж заgrimить!
Час-Жебрак на печальних дзвонах
відіб'є вам останню мить.
Й узрите на безкрай пласі:
вбогих топчучи, в далечинь
пронесеться кентавр безчасся –
чорний вершник... багрянний кінь...

ЗИМА В ИЗРАИЛЕ

На клавишах дождя
Зима играет соло.
И молний карандаш,
Взрывая тучи плоть,
На вязком полотне
Остывших пляжей голых
Рисует, торопясь,
Гирлянды синих нот.
Под барабан громов
Гроза творит шедевры:
Рапсодию воды,
Симфонию штормов.
И струны серых струй
Натянуты, как нервы,
От мокнущей земли
До мокрых облаков.
Под ветра саксофон
Рыдает моря скрипка.
Над зеркалами луж
Дрожат ладони пальм.
Течёт из недр небес
Потоком влаги липкой
Трагедия веков,
Вселенская печаль.

ЗИМА В ІЗРАЇЛІ

На клавішах дощу
зима вже грає соло.
І блискавок списи
терзають висі плоть.
А яв на полотні
холодних пляжів голих
малює колажі –
гірлянди синіх нот.
Натхнена і лунка
гроза творить шедеври:
рапсодії води
та ностальгічних чар.
І струмені пружні
натягнуто, як нерви,
від мокрої землі –
аж до безмежжя хмар.
Під вітру саксофон
ридає моря скрипка.
У дзеркалах калюж
тремтять долоні пальм.
Між обріїв звучить
розвітрено і хрипко
трагедії століть
не вилита печаль.

МОНОЛОГ

*И сказал Моше Богу:
«Зачем сделал Ты зло рабу твоему,..
что возлагаешь бремя
всего народа этого на меня?»*

Бемидбар 11:11

О, Господи! Взгляни на Твой Народ!
В чём избранность его – не понимаю.
Вот, огрызаясь, сбился волчьей стаей.
Вот жалким стадом нехотя бредёт.

Есть захотел – назад свернуть желает.
Насытившись, он пляшет и поёт.
Прости, Всевышний, это не Народ –
Толпа неукротимая и злая.

Из тех ушедших – старцев нет в живых,
А молодёжь изрядно постарела.
И только я влачу больное тело.
Но объясни, куда веду я их,

В пути рождённых? Вот они, Творец,
Не знающие отчего порога.
Они взрослеют, старятся в дороге
И в жёлтых дюнах обретут конец.

На эти лица, Господи, взгляни!
Ни мысли, ни надежды, ни желаний.
Я так устал средь жалоб и стенаний
Растрчивать безрадостные дни.

Я не гожусь в вожди – я слабый, старый.
Но Твой Завет отчаянно храня,
Иду по кругу. Только из меня
Неважный пастырь для слепой отары.

Песком сквозь время наша жизнь течёт,
Отсчитывая месяцы и годы.
Стирает след бредущего народа
Скрипучего песка круговорот.

Мир стал для нас песочными часами.
Ты обещал нам Землю. Где она?
Горячей пыли рыжая волна
За нами, рядом с нами, перед нами.

А солнце жарит согнутые спины.
Творец Всесильный, что Ты натворил?
Однажды я умру, лишенный сил,
А люди разбегутся по пустыне,

Дрожа от страха, воя от тоски,
В безводном пекле выживут едва ли.
А Твой бесценный дар – Твои Скрижали
Поглотят раскалённые пески.

Ага, Ты говоришь – я полон сил,
Не старый, говоришь, и очень бодрый.
Тащить рабов к неведомой свободе
Хочу ли я – Ты у меня спросил?

Всесущий, помоги ответ найти:
Чем лучше рабства долгие скитанья,
Чем может дорожить бездомный странник,
Что он обрёл, утратил что в пути?

Взгляни на них ещё раз! Вот идут
Безрадостны, оборваны, утрюмы.
Их головы давно отвыкли думать.
Их руки не приучены к труду.

Так сократи наш путь! Чего Ты медлишь?
Земли обетованной лоскуток
Народу нужен, как воды глоток,
Как тень в жару и как еда к обеду.

Не отвечаешь... Значит, жизнь кляня,
Мы продолжаем свой поход жестокий
К иным местам без отдыха, без срока...
Но как же Твой Народ допёк меня!

Ну, ладно. Замолчу. Ещё немного
И я, возможно, разумом пойму
Из всех иных живущих почему
Народ упрямый приглянулся Богу.

Сейчас они Ковчег несут сквозь годы.
А дальше что? Предположить боюсь,
Какой на плечи им возложишь груз,
Чтоб оставались Избранным Народом?

Ты хочешь, чтоб вчерашние рабы
В огромный мир несли Твои Заветы?
Немало будет разных правд на свете.
Об этом, Бог мой, лучше знаешь Ты.

Как семена рассеяны по свету,
Гонимые, без дома, без Страны
Лишь мы Тебе останемся верны.
Но чем Ты нам воздашь за верность эту?

МОНОЛОГ

*І сказав Моше Богу: «Навіщо зробив
Ти зло рабу твоєму, що покладаєш
тягар всього народу цього на мене?!»*

Бемідбар 11:11

О, Боже! А народ же вічний де?!
Де обраність його?! Її немає...
Ось, шкірячись, у вовчу збився зграю.
Ось чередою в засвіти бреде.
Захоче їсти – одягає пута.
Наївшись, починає знов ісход.
Прости, Всевишній, це вже не Народ –
юрба непередбачувана й люта.
Немає перших бунтарів живих,
а молодь в пустах сили розгубила.
Лиш я терзаю шляхом хворе тіло.
Та поясни, куди веду я їх,
бездомних і зневірених ущерть?
Безрідні, гнані якось при дорозі
вони й спочинуть, зраджені, во Бозі,
отримавши, замість Вітчизни, смерть.
На ці обличчя, Боже, подивись!
У них немає потягу до волі.
Я так стомився у журбі і болі
між них душі розтринькувати вись.
Який я вождь? Я вже давно – примара.
Чтучи Твоє напуття сокровенне,
Веду їх манівцями в даль: із мене –
ніякий пастир для сліпців отари.
Ми вже стомились ждати нагород.
Спинився час. Роки – як затхлі води.
Стирає, Боже, слід мого народу

колючого піску круговорот.
Нам прізвиська вже стали іменами.
Ти обіцяв нам Землю. Дав безсилля.
Лиш суховіїв зла гаряча хвиля –
за нами, поряд з нами, перед нами.
Кибитки й шатра – ось наші оселі.
Всесильний Отче, правда де ж твоя?!
Колись помру знесилений і я –
роди й коліна згинуть у пустелі.
Знов подадуться у раби й погани,
або помруть од спраги і печалі.
А Твій безцінний дар – Твої Скрижали
поглинуть враз розжарені бархани.
Ага, Ти кажеш, що мій дух підтав,
а сил мені відміряно бездонно.
Та чи рабів вести у невідоме
мені хотілось – Ти мене спитав?!
Всесущий, дай же відповідь мені:
чим краще рабства мука безпричинна,
чим може ще гордитись жебрачина,
все втративши у цій дурній «борні»?!
Поглянь на них! Вони у зло зі зла
ідуть-бредуть, як бруд і Всесвіт місяць.
Їх голови уже відвикли мислить.
Їх руки і не знали ремесла.
Спини цей рух, і наші сльози витри!
Землі обітованої шматок
народу треба, як води ковток,
як в спеку – тінь, як їжа, як повітря.
Мовчиш... Що ж, мабуть, у вири,
у безпросвіття йти нам нічно й денно.
Набрид цей збрід! Візьми його від мене,
або його від мене забори!
Мовчиш... Гаразд. Можливо зрозумію

і я колись твій геніальний план –
чому, родючий давши іншим лан,
ти кинув саме нас у веремію.
Несуть Ковчег, не відаючи броду,
крізь млу, в якій – хоч вий, хоч голоси...
Які нас ждуть іще лихі часи,
щоб залишитись Обраним Народом?!
Ти хочеш, щоб ці пасинки судьби
несли у світ святі Твої Завіти.
Та чи потрібні лад і правда світу?! –
лиш Ти і знаєш. Знаєш, то й роби.
Чужинцями розвіявшись між миру,
без дому, без країни, і в журбі
залишимося вірними Тобі.
Та чим Ти нам віддячиш за цю віру?

МОЯ МОЛИТВА

Снова помолюсь
В хрупкой тишине
И зажгу свечу.
Прислонюсь душой
К тёсаных камней
Тёплому плечу.
Древняя Стена,
Сохрани для нас
Со Всевышним связь.
Плавится свеча
Восковой слезой,
Плачет не стыдясь.
Боже с высоты
Взор свой обрати
Вниз на краткий миг.
Мы к Тебе идём
Через взрывы, боль,
Через смерть и крик.
Добрые дожди,
Злаки и цветы
Дал Земле Святой.
Что же не даёшь
Щедрою рукой
Радость и покой?
Что же не даришь
Сыновьям своим
Благостную тишь?
Господи, прости,
Господи, храни,
Господи, услышь!

МОЯ МОЛИТВА

Знову помолюсь
тиші золотій.
Хай горить свіча!
Притулюсь чолом
Мурові Плачу
знову до плеча.
Камені старі,
збережіть для нас
з вічністю зв'язок!
Плавиться свіча...
Віск – немов сльоза.
Крик – немов зарок.
Боже, з висоти
подивись на нас,
на блаженний світ.
Молимося тобі,
попри біль і кров,
сотні довгих літ.
Дав Ти птицям вись,
квітам – кольори
і дощі – ланам.
Чом же не даєш
від своїх щедрот
спокою і нам?
Не рятуєш чом
Ти синів своїх
од війни й вини?
Непоборних нас,
Господи, почуй,
Господи, храни!

ИЩУ УТРАЧЕННУЮ ТВЕРДЬ

* * *

*...Дьяволу служить или пророку
Каждый выбирает для себя.*

Юрий Левитанский

А мы давно не выбираем
Ни истин, ни дорог,
Стерев меж адом и меж раем
Невидимый порог.

Что нам провидцы и пророки,
Когда скудны умом,
Погрязнув в лени, лжи и склоке,
Свой разрушаем дом.

Мы всё о равенстве болтаем,
О братстве всех людей.
А нас опять сгоняют в стаю,
Чтоб извести скорей.

Слепой душе покорно тело.
Нам сердце страх зажал.
Ржавеет на стене без дела
Зазубренный кинжал.

* * *

*Дияволу служити чи пророку –
Це кожен обирає сам для себе...*

Юрій Левітанський

Уже давно не обираємо
ні істин, ні доріг.
Між пеклом стерли і між раєм ми
невидимий поріг.

Слова Учителів, забуті,
розвіялись, як дим...
Угрознувши в брехні і смуті,
ми рушимо свій дім.

Шукаєм рівності примару
й братерства суть.
А нас збивають у отару
й на смерть женуть.

Порив до Істини забуто
в часи предтеч.
Лишилися кожному з нас пута
й іржавий меч.

* * *

Мы не рабы. Рабы не мы.
Советский Букварь

Мы строим шли под медный глас трубы.
Гремели цепи. Кандалы звенели.
Но были идеалы, мысли, цели
И гордый лозунг был: «Мы – не рабы!»

Ну да, мы – не рабы: почётен труд.
Свой непомерный груз тянули сами,
Себя бичуя жёсткими кнутами
Бегущих лет и тающих минут.

Жизнь, завершаясь, поглощает всё,
Очистив души от страстей нелепых.
Расплющит нас безжалостно и слепо
Фортуны неуёмной колесо.

Но, извиваясь в кулаке Судьбы
В грядущем мире мелочном и грубом,
Мы выплюнем сквозь выбитые зубы
Привычные слова: «Мы – не рабы».

Дорогу от сумы и до тюрьмы
Опять пройдем в своём венце терновом,
Чтоб, сокрушив истории основы,
Неистово кричать: «Рабы – не мы!»

* * *

Ми – не раби. Раби – не ми.**Радянський буквар**

Ми строєм йшли за сурмами доби.
Там урочисто брякали кайдани...
Та сяяла нам ще майбутнь жадана
і гордий жупел рік: «Ми – не раби!»

Ну так, ми – не раби: почесний труд,
здавалось, зробить батраків богами.
Самі себе ж сікли ми батогами
й раділи чесно ері вічних скрут.

Життя минає. Зогнили трибуни...
Із ближніх – прокажені та каліки...
Вже скоро, розчарованих і диких,
всіх нас розчавить колесо фортуни.

Та й в кулаку звиваючись Судьби,
ми сплюнемо напередодні згуби,
крізь вибиті в катівнях світу зуби
із кров'ю злі слова: «Ми – не раби!»

Дорогу від суми і до тюрми
знов пройдемо в своїм вінці терновім,
щоб, знищивши історії основи,
горлати між руїн: «Раби – не ми!»...

* * *

Луна в полнеба. Тени чѣрные
Ломают улиц ломти рванные.
И шорохи, как слухи вздорные,
Ползут холодными туманами.

Укрыты пологами плотными,
Обвиты тьмою, как карнизами,
Глядят раздавленными окнами
Домов разрушенные призраки.

Мир – тоже город, в ночь заброшенный,
Живущий снами запоздалыми,
Где звѣзд рассыпанное крошево
Пророчит счастье небывалое.

И грезя радостями вечными,
Мессию ждут народы сонные.
А по Земле гуляют мечники,
Грозят кострами и погромами.

И белый свет, взрываясь, валится,
Послушный воле сумасшедшего...
А мир покорно на развалинах
Всѣ ждѣт мессию не пришедшего.

* * *

Місячні тіні дивно вулиці
ламають на кути оманливі.
І шерехи на злі намули ці
повзуть холодними туманами.

Крізь них, крізь непроглядні віхоли,
крізь дощову безмежність гри води,
будинки вибитими вікнами
в безодні кліпають, мов привиди.

Світ – мертве місто. Хто б розкрив ще нам
такі провалля і провали,
в яких сузір'їв фальш розкришена
пророчить «щастя небувале»?

Бредуть народів тьми у вічну тінь
німими пугами-огромами.
Гуляють ряджені опричники –
живим погрожують погромами.

Що можна, вирвано із коренем...
На все цілюще – смертна подать...
А на руїнах світ розорений
месію жде, що не приходить.

* * *

Фраз серебряная нить
Оплела решётку смысла.
Всё пытаюсь совместить
Сладость слов и горечь мыслей.

Всё стараюсь осветить
Беспроглядные туманы,
Трелью скрипки заглушить
Боевые барабаны.

Но луны холодный луч
Не согреет душу ночью.
Из шатра свинцовых туч
Барабанов гром грохочет.

И короткий мой полёт
С непонятым нетерпением
Без сомнений оборвёт
Неразборчивое время.

* * *

Канітельна мови нитка
зміст оплутала ізнову...
Намагаюся нерідко
поєднати мисль і слово.

Намагаюся на мить
вийти із оман туману –
співом скрипки заглушить
знавіснілі барабани.

Та од Місяця вночі
(ні!) тепла душі не мати.
Й спотикаюсь, ідучи.
І гудуть-гудуть набати!

Мій похід в буття нове,
виждавши належні строки,
знаю, нагло обірве
час, безжальний і жорстокий.

НА УЗКОЙ ЛЕНТОЧКЕ СУДЬБЫ

На узкой ленточке Судьбы,
Как грустный клоун по арене,
Кружусь в полётах и паденьях
Чужой игры, чужой борьбы.

Как камень, вложенный в пращу
Нетерпеливою рукою,
Я не могу обрести покоя –
Неведомо куда лечу.

Подобно жаркому лучу
Ломаю догм застывших льдины,
Но чуть дойдя до половины
Пути, в отчаянье молчу.

Ищу утраченную твердь
В провалах лабиринтов снежных,
Теряя силы и надежды
Словами вам сердца согреть.

Хочу оковы расколоть
Былых уродств и новомодных,
Уйти из вашего «сегодня»!
Но я – земная кровь и плоть.

И потому мне не дано
Расправить связанные крылья.
В потоке общего бессилья
Плыву со всеми заодно.

У ДОЛІ НА ВУЗЕСЕНЬКІЙ МЕЖІ

У Долі на вузесенькій межі,
як мім сумний на втоптаній арені,
в грі осягаю ниці й сокровенні
миттевості жадань, свої й чужі.

Хтось розкрутив буття лиху пращу
рукою ще небаченої міці,
і я, мов камінь, зірваний із місця,
не знать куди ізнов лечу-свищу.

Течу, неначе промінь по мечу.
Вже не лічу століття і години.
Та Вічності сягнувши половини,
згасаю і зацьковано мовчу.

Потім скресаю од чуття Кінця!
На диво ще надіюсь – іще дію,
і знову гасну, втративши надію
зігріти поморожені серця.

Щораз мене відроджує Господь.
Ненавиджу цю Яв, лиху і димну!
Втекти б... Куди?! Сьогодні я – людина –
землі своєї смертна кров і плоть.

Мені сьогодні точно не дано
розправити над світом білі крила.
Із усіма по Леті я безсило
пливу, і з усіма піду на дно...

* * *

Что может быть глупее невезенья?
Ну как мне быть? Куда меня несёт?
Моей судьбы нелепой колесо
Опять скользит в обратном направленье.
Глядит ожесточённо и утрюмо
Из под ладони грязной на меня,
Всё сразу проклиная и браня,
Хромая неумытая Фортуна.
Я так её стараюсь ублажить,
Ищу слова, контакты, убежденья.
Но ведь она не терпит возраженья
И рвёт плевком логическую нить.
Я вырываюсь из её когтей.
Но с вежливой улыбкой изувера
Ворчливая и глупая мегера
Плетётся за спиной моей, как тень.
Вдруг иногда нечаянно вздремнёт –
Я прочь спешу в отчаянном полёте.
Проснётся – и движением коротким
Меня на землю с облаков стряхнёт.
Одним щелчком разбит иллюзий дым.
Фальшивой нотой подавились трубы:
Кого люблю – меня совсем не любит,
А тот, кто любит, мною не любим.
Что может быть смешнее невезенья?
Ну как мне быть? Куда меня несёт?
Моей судьбы шальное колесо
Опять скользит в обратном направленье.

* * *

Що може бути гірше безталання?
Означення злу й вибрати яке?!
Моеї долі колесо крихке
аж миготить в зворотнім обертанні...
Знов дивиться, безлика і бездумна,
із-під долоні чорної на мене,
кляне моє все – явне й сокровенне
калічна і забрьохана Фортуна.
Я намагаюсь вмовити її –
шукаю суть і правду, й досі чинні,
але у неї висновки свої:
плювати їй на логіку й причини.
Од неї рвусь за тридев'ять світів,
проте ізнов, страшна і недолуга,
оця вже всоте проклята раклюга
мене наздоганяє, наче тінь.
Вона таки, буває, задріма.
І я спішу хоч трохи політати!
Але втекти надіюся дарма:
зрива з небес... Немає гірше ката!
Весну переінакшує на осінь.
Топить у фальші, маренні й брехні.
Кого люблю, мене не любить зовсім.
А той, хто любить, той чужий мені.
Що може бути гірше безталання?
Означення злу й вибрати яке?!
Моеї долі колесо крихке
аж миготить в зворотнім обертанні...

* * *

На счастье пятак подбрось –
Пускай упадёт, звеня.
Не слишком ли долго врозь?
Не трудно ли без меня?

Монета волчком кружит –
Не решка и не орёл.
Тропинкой длиною в жизнь
Ты в поисках счастья брёл.

На ощупь блуждал во тьме,
Сражался с судьбой, как мог.
Но снова привёл ко мне
Кривой серпантин дорог.

Монета слегка дрожит
На тоненьком ободке.
А счастье твоё лежит
Щеглом на моей руке.

Я душу могу спалить
В лучах твоего огня,
Чтоб в тысячный раз спросить:
– Не трудно ли без меня?

* * *

На щастя монету кинь –
у світ «відкупний п'ятак».
І був ти без мене ким?
І був ти без мене як?

Дивися – на пустках меж
«бренькач» твій знов руба став!
Давно ти в нікуди йдеш...
То де ж твій надійний стан?

І жив ти, неначе снів.
І йшов ти, неначе сніг.
Та знову тебе привів
до мене клубок доріг.

Монетці упасти – мить...
Навіщо й гадання ці?!
Ось щастя твоє тремтить,
як щиглик, в моїй руці.

Тебе заведу в свій дім,
зневаживши «віщий знак».
Бо й будеш без мене ким?
Бо й будеш без мене як?

КОЛОКОЛА

А над Землёй звонят колокола.
Взлетают звуки к солнцу птичьей стаей,
В лучах горячих льдинками растаяв,
Вниз опадают каплями тепла.

И на Земле такая благодать –
Живи, и пой, и радуйся, как в детстве.
Но зависть человеческая гложет сердце –
Так хочется у ближних всё отнять.

И марширует грозно строй солдат.
Гремят мортиры и сверкают шпаги.
Обрывками исцёрканной бумаги
Людские души в небеса летят.

По городам хромая бродит Смерть –
Под мёртвым взглядом кровь застывает.
И ничего на свете нет страшнее,
Чем ей в лицо однажды посмотреть.

Над хлебным полем выжженным до тла
Лишь вороньё снуёт толпой голодной.
Метёт листву сухую вихрь холодный.
А над Землёй звонят колокола...

ДЗВОНИ

Ізнов густіє дзвонами імла –
злітають звуки-птиці, як востанне,
і над Землею, мов крижинки, тануть,
а опадають краплями тепла.

Здається, благодать – на всій Землі:
Бог для людей створив на світі все це.
Та заздрість заповзає в кожне серце,
породжуючи мислі й дії злі.

Знов армії крокують по шляхах,
у далі несучи часи розпуки.
Вмирають душі. І вмирають звуки.
І висі гаснуть. І панує страх.

А всями кульгава бродить смерть,
придибавши непрохано так звідкись.
Доводиться в очниці їй дивитись,
які пільмою сповнені ущерт!

Над хлібним полем – марево червоне...
Нещадні круки забувають голод.
З дерев спадає лист. Міцніє холод.
Й щомиті знов по комусь плачуть дзвони!

ШАРМАНКА

О счастье незатейливую песенку
Поёт шарманка хриплым голоском.
Года несутся вниз по узкой лесенке,
По переулкам детства босиком.

Бегут туда, где под лепными арками
На радость детворе и старикам
Кружатся звуки бабочками яркими,
Беспечно рассыпаясь по углам.

Из кухонь тянет запахами вкусными,
В квартирах мягкий бархатный уют.
А дамы в шляпках с вишенкой искусственной
На галереях чай с вареньем пьют.

Над плюшками с хрустящей спинкой маковой
Развесил чайник пара кисею.
На солнышке бочком сияя лаковым,
Поёт шарманка песенку свою.

Мотивчик и кокетливый и простенький
Конфеткой мятной тает на жаре.
Ещё не вечер. Далеко до осени.
Начало века. Август на дворе.

Ещё матросы не грозят наганами,
И по домам чекисты не снуют.
Поёт шарманка песенку жеманную,
И дамы в шляпках чай с вареньем пьют.

ШАРМАНКА

Про щастя, про любов, про дивний світ цей
співа шарманка... А роки летять!
Роки несуться по вузьких східцях –
завулками дитинства і життя.

Спішать туди, де є осоння й темники,
де для міщан о вранішній порі
ще ноти, як нелякані метелики,
рояться в містечковому дворі.

Там і самі іще такі летючі ми!
Там ще відсутні жадібність і лють.
Там в капелюшках з вишеньками штучними
шановні пані чай з варенням п'ють.

Духмяніє домашня здоба макова...
Ванільний запах дражнить дітвору...
Зате для всіх доступно і однаково
співа шарманка пісеньку стару!

Там літо поклада жінкам на коси німб –
усім і кожній – золотий мотив.
Бринить юга. Далеко ще до осені.
Зачин століття. Серпень – диво з див.

Там ще усі – не зраджені і рідні...
Там ще нема «ревкомів» і «ЧК»...
Шарманка плаче десь у підворітні.
За чим страждає? Що й кого чека?

ОДИНОЧЕСТВО

Собака ушла из дома –
Такой нетипичный случай.
Меж запахов незнакомых
Терялся надежды лучик,
Что кто-то взгрустнёт немного,
В душе пробуждая жалость...
Одна по чужой дороге
Собака трусцой бежала.
И знала она, конечно,
Беглянку никто не ищет.
Хозяева бессердечны,
Не выйдут и не посвищут.
Они проходили рядом,
Не тронув рукою спину,
Без ласковых слов и взглядов
В молчанье спешили мимо.
Сильнее всего на свете
Собака любви хотела.
Ушла она в дождь и в ветер.
От голода зябло тело.
Неслышно ступали лапы
По комьям остывшей пыли.
Устало брела собака,
Которую не любили.
Проходим в глаза глядела,
От горя чуть слышно плача.
Но людям какое дело
До жалкой судьбы собачьей?

Их много – зверей ненужных...

САМОТНІСТЬ

Собака пішла із дому –
такий нетиповий приклад.
Скрізь пахло так незнайомо...
Було безнадійно й прикро,
що вдома й не пожалкують.
Бо, наче ж, ніхто й не вигнав?
Ну, дав Бог судьбу таку їй...
Собака самотня бігла.
І знала вона прекрасно –
шукати ніхто не буде.
На волю (чому – не ясно),
буває, тікають й люди.
Але не її господарі, –
ці «маятись» не готові:
сприймали її без подиву,
захоплення і любові.
Невигідно світло в світ нести...
А лише любов – свобода!
Тому із тепла і ситості
собака пішла в негоду.
Вже ранами а не лапами
вона осягала далі.
Собака славчала-плакала
в собачій своїй печалі.
Й сахалися перехожі
її, наче суті смути.
Бувають й народи схожі
на псину цю... І чому то?!

Ще безліч есм «непотрібних»...

* * *

На бульваре в Одессе гуляет янтарный туман.
Жёлтый свет фонарей пятаками засыпал дорогу.
Гордый Дюк Ришелье, завернувшись в тяжёлую тогу,
Охраняет бессменно покой дорогих горожан.

По бульвару в Одессе идут молчаливой толпой
Все великие люди, что жили здесь в разное время.
Не спеша проплывают их лёгкие светлые тени
По истёртым булыжникам старой, как мир, мостовой.

Над бульваром в Одессе прозрачные звёзды горят,
Отражаясь, как в зеркале, в синих бесчисленных лужах.
И растрёпанный ветер сплетает из лиственных кружев
Для задумчивых скверов блистательный бальный наряд.

На бульваре в Одессе грустят на скамейках дожди.
Журавли пролетают с печальным пронзительным стоном.
И свернувшись клубком под балконом старинного дома,
Позабывшее детство бездомным котёнком дрожит.

За бульваром в Одессе, волной по бетону гремя,
Раздражённое море качает пустые причалы.
Может, город проснётся и жизнь проиграет сначала.
Но уже без меня. Всё свершится теперь без меня.

* * *

На бульварі в Одесі бурштиновий мріє туман.
Жовтий блиск ліхтарів п'ятаками засипав дорогу.
Гордий Дюк Ришельє, у важезну закутавшись тогу,
спокій охороняє ще дорогоцінних міщан.

По бульвару в Одесі юрбою ідуть мовчазні
знаменитості всі, що творили Одеси святині.
Не спішать – пропливають прозорі й легкі їхні тіні
над камінням, яке пам'ятає забуті вже дні.

Над бульваром в Одесі зірки в небі міняться роєм.
Вечір будить кураж, що завжди лиш Одесі належав.
І там вітер натхнений сплітає із зела мережив
для акацій і лип знову бальні розвіяні строї.

На бульварі в Одесі дощами журба шелестить.
Гублять клик журавлі, та уже невідомо для кого...
Там, згорнувшись клубочком у прихистку дому старого,
кошеням заблукалим дитинство моє десь тремтить.

За бульваром в Одесі, розбурхує хвилю шалену
роздратоване море – жене на порожні приплати.
Скоро місто проснеться й величну знайде собі справу.
Все це буде без мене. На жаль, все це буде без мене...

* * *

Рассыпаясь мёртвым прахом,
Время корчится в слезах:
Пляшут «воины Аллаха»
На иссушенных песках.

Переключка воплей жутких.
Море клетчатых платков.
Небо съёжилось в скорлупку
От грозящих кулаков.

Жизнь распялили на плахе
Тьмы и смерти сторожа.
И дрожит в безмолвном страхе
Мир, завёрнутый в хиджаб.

Лишь толкутся в дикой пляске,
Как предвестники конца,
Обезумевшие маски –
Просто маски без лица

* * *

Звуки – схлипи... Мислі – мука...
Час – підбитий в леті птах...
Знов танцюють мамелюки
у розжарених пісках!

Даль смердить пророчо трупом.
Хижий вітер. Хижий спів.
Небо стислось в шкаралупу
од залізних кулаків.

У життя нема Завіту.
Накипають смерть і жах.
Вже тремтить, німий і битий,
світ, загорнутий в хіджаб, –

жде (за що?!) криваву кару.
Чорна пуста. Дика ніч.
Мерехтять страшні машкари –
злі машкари, без облич...

ПОТОП

ВЕНОК СОНЕТОВ

ПОТОП

ВІНОК СОНЕТІВ

1.

Всё, как в начале Бытия:
Дрожит во мгле ослепшим оком
Водой залитая Земля
В лиловых молниях Потопа.
Ещё вчера в покое сонном
Качались лодки на волне,
Костры дымили в тишине.
Быком безумным разъярённым
Смерч налетел, разбил, разрушил,
А ливень смыл остатки суши.
И водной пены полотно
Одело саваном планету.
Уныло, холодно, темно.
Нет ни заката, ни рассвета.

2.

Нет ни заката, ни рассвета.
А было многое дано:
Ни порицаний, ни запретов,
Лилось янтарное вино,
Жилось привольно, без печали,
Без сострадания, без стыда.
Чужие слёзы, как вода,
Лишь жажду страсти возбуждали.
Спасенья нет без покаянья.
И смерти жуткое дыханье
Восстало меж душой и телом
Стеною первого «нельзя!»
Свет меркнет. Сцена опустела.
Ни дня, ни ночи. Всклип дождя.

1.

Все, як в Началі всіх начал:
вже блискавкам у небі тісно,
й Земля углибла у печаль –
в Потопу безкрай лиховісний.
Ще вчора світ не знав біди –
ячали і міста, і села,
і ткала синь весна весела.
Але страшна стіна води
раптом над світом здійнялася,
і зникла твердь, яка була, – вся!
Геть обрії загасли звичні.
Шторми знялись, незнані досі.
Й запала, мов навіки вічні,
імла – не сутінки, не досвіт.

2.

Імла – не сутінки, не досвіт...
А вчора ще було дано
всього усім і більш, ніж досить.
Лилося ріками вино.
Жилось привільно, без жалоби
і сорому за ті гріхи,
котрі з підлоти і пиhi
чинили смерди і нероби.
І покаяння біль потому
серця не рвав таки нікому,
хоча було спастись не пізно...
Все так велось, як зазвичай, –
ще буря не гарчала грізно
і дощ іще не зазвучав.

3.

Ни дня, ни ночи. Всхлип дождя
Непроходящий, монотонный,
И запах стружек и зверья,
И боль мозолей на ладонях.
Пусть за дощатой стеной
Ветрища бешенные воют,
Приятно видеть, что такое
Большое чудо сделал Ной,
И лёжа на душистом сене,
На краткий миг предаться лени.
Какой покой, какой уют.
Семья заснула незаметно.
Ей колыбельную поют
Над рёвом волн удары ветра.

4.

Над рёвом волн удары ветра.
Всё стонет, падает, трещит.
А звери мечутся по клеткам,
Теряя сон и аппетит.
Всем надоело хуже смерти
Работы тягостной ярмо,
Рыданье бури за кормой,
В угрюмом бледном полусвете
Пропахший потом и смолой
Ковчег, пропитанный водой.
В тепло и солнца благодать,
В лесную тень, в простор зелёный
На час хотя бы убежать
Из чёрной пасти вод бездонных.

3.

І дощ іще не зазвучав,
і грім не бавився луною,
коли зійшлася на причал
родина праведника Ноя.
Бог дав і руки спромоглись
створити це плавуче диво –
цей корабель, який щасливо
долає шторм-штормів, дивись!
Тут можна на духмянім сіні
піддатись спокою і ліні:
судно-будови вдався дослід.
Сім'я натовлено заснула,
хоч страх іще не стік в минуле
і вітер лиш копичить досвід.

4.

І вітер лиш копичить досвід –
як то «сміятися на кутні»...
Чи порятує нині хтось світ,
чи дасть йому святе майбутнє?
Чи хтось врятує цих тварин –
і від ярма, і від неволі?
Сьогодні всі ще рівно кволі.
Їм байдуже все, болю крім.
Пропахлий потом і смолою,
уперто, ген, з пільмою злою
шматочок Всесвіту живого –
цей човен – смертно б'ється він,
рвучись до світла золотого
із виру збурених глибин.

5.

Из чёрной пасти вод бездонных
Куда скитальцев приведёт?
Под непрерывный грохот грома
Из окон неба льёт и льёт.
Устав роптать, сердиться, верить,
О долгожданной тишине
Взывают люди. В полутьме
Молчат испуганные звери.
Для разгулявшейся стихии
Они ничто, совсем чужие.
У обезумевшей природы
Смешались запад и восток.
Куда влекут шальные воды
Ковчега хрупкий островок?

6.

Ковчега хрупкий островок
Вдаль от затопленного дома,
Как ветром сорванный листок,
Плывёт дорогой незнакомой.
И то смешно сказать – дорога,
Когда вокруг одна вода.
Так не добратся никогда
К обетованному порогу.
А буря всё не утихает.
И только в сердце боль глухая:
Без смысла их, без цели водит
Бесчувственный упрямый рок.
Плавающий дом сквозь непогоду,
Скрипя, карабкался, как мог.

5.

Із виру збурених глибин
куди їх занесе потому?
Вже чують похоронний дзвін...
Вже сил нема долати втому...
Всі – травойдні й хижаки,
птахи і плазуни, і звірі,
і люди, вражені у вірі,
майже не дихають, таки
утративши останні сили.
Вітри ізнов заголосили!
І грім шалений небо рве!
А все-таки в тім буревії
до марев осяйних пливе
ковчег, цей острівець надії.

6.

Ковчег, цей острівець надії,
як вітром зірваний листок,
що загубивсь у веремії,
несло на маєво зірок,
котрі єдині з небокраю
світили людям крізь пітьму.
Що ж, мабуть, завдяки тому
і мрія в душах не вмирає
навіть в такі трагічні миті,
коли вітри – несамовиті.
Чи хто ж героїв підкорив?
Тоді упевненість твердіє,
тоді сприймається порив,
як еталон борні і дії.

7.

Скрипя, карабкался, как мог,
 По гребням волн Ковчег усталый.
 Возможно, их слышал Бог,
 Но с неба литься перестало.
 И тишина. Лишь гладь морская.
 Ни гор, ни скал, ни островов.
 На месте прежних городов
 Пучина плещет ледяная.
 Похоже, нет конца скитаньям.
 За что такое наказание?
 Какой неожиданный поворот:
 На мир взирая отрешённо,
 Бесцельно плыть по лону вод,
 Птенцом, на гибель обречённым.

8.

Птенцом, на гибель обречённым,
 Устав считать часы и дни,
 Семья роптала удручённо.
 Всё чаще думали они,
 Что путь их долгий и напрасный,
 Что пищи чёрствые куски,
 Как одиночество, горьки.
 И чем кормить зверей несчастных?
 Одним единственным на свете
 Им было жутко в мире этом
 Идти нехоженой стезёй.
 Последний ком лепёшки пресной
 Полив отчаянья слезой,
 Молились люди в чреве тесном.

7.

Як еталон борні і дії,
здавалось би, там бути міг,
адже й супротив лиш тоді є,
коли чийсь дух долає гріх?
Так і було – провини людства
змивав з обличчя світу шторм,
пустивши рибам на прокорм
усіх, хто не сказав: «Дивлюся
побожно лиш на Небеса.
В мені є Господа яса!»
Гульби не зрікшись і розбою,
загал розвіявсь, наче дим...
Лише убогий човен Ноя
до світла рвався сам-один.

8.

До світла рвався сам-один
Оцей плацдарм плавучий віри,
і протягом лихих годин
уперто виринав із Виру.
Й на нього зглянувшись, таки
Бог зупинив нарешті зливу.
Тож смерті певної щасливо
уникли ті мандрівники.
І Ной сказав: «О, Боже мій!
Дай знак нам віщий, не німій,
Не кинь, немов сліпих вночі!
Чи ми Твого уникли суду,
ковчег створивши й пливучи
на нім, надіючись на Чудо?»

9.

Молились люди в чреве тесном
О чуде. И морской простор
Стал опускаться. В чёрной бездне
Вдруг появились гребни гор.
Олива в клюве голубином –
Счастливый знак судьбы иной.
Приют покинут. Старый Ной
Всех обитателей в долину
Повёл, открыв пошире двери,
Чтоб убежать сумели звери.
Под звёздным небом у костра
Звенели радостные песни.
Все говорили до утра
Лишь о спасении чудесном.

10.

Лишь о спасении чудесном
Все мысли были и слова.
От цвета трав, от птичьих песен
Слегка кружилась голова
У обитателей Ковчега.
Какая, право, благодать
Хрустальным воздухом дышать
И любоваться чистым небом.
Над ними радужная арка
Сияла семицветьем ярким.
Сыны, как повелел им Бог,
Сквозь зной пустынь, мороз и вьюгу
Шли кто на юг, кто на восток,
Обеты братства дав друг другу.

9.

На нім, надіючись на Чудо,
всього лиш кілька душ пливло
у даль, очищену від бруду,
й весни Господньої тепло.
Свята і обрана родина,
якій іще було дано,
стерпівши й болі, все одно
побудувати світ Людини –
звільнившись від жури й пихи,
здолати сумніви й страхи.
Про те не знаючи, достоту,
й чекаючи Страшного Суду,
у трюмі, кинувши роботу,
молилися пліч-о-пліч люди.

10.

Молилися пліч-о-пліч люди,
ізнав благаючи Творця
зняти байдужості полуду
з очей і маску зла – з лиця.
Просили ще Краси і Суті,
Добра, Любові і Знання;
просили Золотого Дня;
просили Істини Забуті
вернути в знищені уми;
просили вивести з пільми;
просили дарувати втому,
поля Надії, Віри доли...
І аж світилися при тому,
такі натхненні, як ніколи.

11.

Обеты братства дав друг другу,
 Ушли, смахнув слезу рукой.
 Им радуга была порукой,
 Что возродится род людской.
 Не торопясь, брели по свету,
 Вдыхая запахи цветов,
 Из чистых пили ручейков.
 А обновлённая планета
 Давала им, бездомным нищим,
 Покой, приют, питьё и пищу.
 Потомков ждёт иная доля –
 Жизнь будет светлой, как кристалл.
 Мечте их сбыться суждено ли?
 Один Всевышний правду знал.

12.

Один Всевышний правду знал –
 Начнутся вновь бои и склоки.
 Людей воинственный запал
 Не сжечь огнём, не смыть Потопом.
 Им всё друг в друге ненавистно:
 Не так построен дом чужой,
 Одежды не такой покррой,
 Не те слова, молитвы, мысли.
 Вождей кровавые деянья,
 Минуты лживых покаяний
 И разговоров трескотня
 О мире, о любви друг к другу,
 Потом разборки и война –
 Земная жизнь течёт по кругу.

11.

Такі натхненні, як ніколи,
вдивлялись в даль мандрівники,
вже відпустивши в видноколо
голубку трепетну з руки.
Проте вона, пірнувши в обрій,
неначе зникла назавжди.
Може, за безкраї води
їй не сягнулося, хоробрій?
Може, загинула вона
в тих темних безкраях, одна?
Такі тривоги і питання
палили Ноеві чоло...
А те, що буде на світанні
й відомо Богу лиш було.

12.

Й відомо Богу лиш було,
де славний корабель пристане,
яке постане там село,
які там будуть ще омани,
які здобутки ждуть й свята
людей, що виживуть в негоді...
Та, ген, вже сонечко на сході,
знову усе-таки зліта!
Й голубка гілочку оливи
вже принесла з-за краю зливи!
...Та світ уже й страхи громадить,
в млі, де безрадісно і голо, –
ще будуть і розради, й зради:
все в цім житті тече по колу.

13.

Земная жизнь течёт по кругу.
Сто поколений той семьи
Убийства древнюю науку
До совершенства довели.
Воскресли прежние пороки,
Приобретя такой размах,
Какого не было в умах,
Ни в снах виновников Потопа.
Но над Содомом многолетним
Сияет радуг семицветье.
А Бог безрадостно взирает
На сумасшедший карнавал.
Внизу бурлит толпа людская,
Зло возведя на пьедестал.

14.

Зло возведя на пьедестал,
Молясь разврату и наживе,
Опять людская слепота
Мир завела на край обрыва.
По тонкой кромочке скользя,
Теряя праздничные маски,
Народы скалят волчьи пасти,
Презрев далёкое «нельзя!»
Настанет день – взметнётся пламя
Над раскалёнными камнями.
И снова, требуя покоя,
В потоках мутного дождя
Земля утопит всё живое...
Всё, как в начале Бытия.

13.

Все в цім житті тече по колу.
Тож через сто чи двісті літ
забудуть люди Божу «школу» –
оцей Потоп й Новий Завіт.
Возвівши у мораль ненависть,
народи війни розпочнуть –
сколотять світу каламуть,
підуть в темноти, що минались
й до кари Божої колись.
Обвалиться гаряча вись
на білі села й білі храми,
на саду білого крило...
Зведеться все і вся до краму,
й де є добро, там буде й зло.

14.

Й де є добро, там буде й зло,
себе видаючи за нього.
Все, що було і що пройшло,
постане й гіршим, ніж до того,
коли зметнулася вода,
аби цей грішний світ накрити.
І праведників грішні діти
знайдуть злу суть собі – «орда».
Звитяги не лишиться й сліду.
Скрізь люта запанує кривда.
Лиш бардів, вдягнених в хламиди,
іще гукатиме причал,
й ковчег манитиме туди, де
все, як в Началі всіх начал.

15.

Всё, как в начале Бытия:
Нет ни заката, ни рассвета,
Ни дня, ни ночи. Всхлип дождя.
Над рёвом волн удары ветра.
Из чёрной пасти вод бездонных
Ковчега хрупкий островок,
Скрипя, карабкался, как мог,
Птенцом, на гибель обречённым.
Лишь о спасении чудесном
Молились люди в чреве тесном,
Обеты братства дав друг другу.
Один Всевышний правду знал:
Земная жизнь течёт по кругу,
Зло возведя на пьедестал.

15.

Все, як в Началі всіх начал:
імла – не сутінки, не досвіт,
і дощ іще не зазвучав,
і вітер лиш копичить досвід.
Із виру збурених глибин
ковчег, цей острівець надії,
як еталон борні і дії,
до світла рвався сам-один.
На нім, надіючись на Чудо,
молилися пліч-о-пліч люди,
такі натхненні, як ніколи.
Й відомо Богу лиш було:
все в цім бутті тече по колу,
й де є добро, там буде й зло.

ЗЕРКАЛЬНОЕ ОТРАЖЕНИЕ

Осип Мандельштам – трагический поэт Серебряного века, обладающий необычайной душевной силой и обострённым чувством человеческого достоинства, писал:

И в чем я виноват,

Что слабых звёзд

Я осязаю млечность...

Это сказано о поэтическом даре, таланте чувствовать и изображать внутренний мир людей. Настоящий поэт отличается от человека, умеющего крапать стишки, то есть рифмованные тексты, тем, что может увидеть в обычности, повседневности, быте, который окружает нас, скрытый смысл, сонм человеческих страстей, достоинств и пороков, глубину бытия. Он перекладывает тончайшие движения души на поэтический язык, показывая невидимые, тайные, едва ощущаемые явления и нюансы в жизни общества, и тогда невыразимое и незнаемое становится открытием для людей.

Передо мной душевная работа двух маэстро – израильской поэтессы Галины Феликсон и украинского поэта Олега Гончаренко из города Мелитополь. Она на двух языках, поэтому читателю Украины легко оценить работу и талант авторов без посредников. Остальные же любители поэзии имеют возможность воспользоваться достойными «отражениями» (в дальнейшем увидим, что совсем недаром именно так, на двух языках, означено название этой книги).

То, что ныне написали для нас вдохновлённые жизнью менестрели, трудно назвать переводами. Скорее это стихотворения-вариации на одну тему. В украинском языке есть прекрасное определение этому жанру – «переспіви», а в данном случае, наверное, правильнее было бы сказать – «взаємопереспіви» (взаимоперепевы).

Честно говоря, радуюсь, что эти талантливые и добрые люди смогли ещё в этой реальности и подружиться, и дого-

вориться о том – как и каким образом сотворить этот вещий Труд во благо наших народов, адаптировав интерпретации к менталитету и мировоззрению своих культур. Не будем греха таить, «добренькими людишками» немало сделано и немало выплеснуто лжи, инсинуаций, фальши, дабы навеки поссорить и развести по разные стороны вселенских баррикад два наших многострадальных народа.

Славу пою я ныне этим простым и добрым Людям, Будителям Истины, Глашатаям Доброй Веры, Неутомимым Миротворцам!

Читаешь и просто поражаешься, какими выразительными средствами, великолепными метафорами и сравнениями легко и непринуждённо оперируют поэты. Общим эпитафием ко всему их творчеству можно взять такие звучные строки. Здесь видим, как нестерпимо болезненно чувствуют наши поэты современность...

Это Галина:

*Подобно жаркому лучу
Ломаю догм застывших льдины,
Но чуть дойдя до половины
Пути, в отчаянье молчу.*

И вот то же у Олега:

*Течу, неначе промінь по мечу.
Вже не лічу століття і години.
Та Вічності сягнувши половини,
згасаю і зацьковано мовчу.*

Во всех произведениях двух поэтов завораживает богатство красок, сравнений и метонимий, углубляющих и украшающих выражение мысли.

За право творить, поэт расплачивается страданиями,

сомненьями, в муках создаёт шедевры. Мы хорошо знаем, как умеет передавать словами красоту и боль Израиля Галина Феликсон. Но как же удивительно тонко сумел всё это прочувствовать и воплотить в свои стихи Олег Гончаренко.

Это «Молитва»:

(О.Г.)

*Пробач, що загасили зело,
що в кожнім з нас – спокусник-змій,
що нині нищимо і Землю –
найбільший подарунок твоїй.*

(Г.Ф.)

*Прости нам, Господи, прости,
Что гласу разума не внемля,
Тобой дарованную Землю
Готовы по ветру пустить.*

А это «Исход»:

(Г.Ф.)

*Они ушли искать удел иной,
Покинув немудрящие пожитки.
Но каждый нёс, как узел за спиной,
Свои пороки, беды и ошибки...*

(О.Г.)

*Вони пішли, покинувши заміс
й саман єгипетський «хоробро» заваливши.
Та кожен з них за спиною ще ніс
свої пороки, ледь пригаслі лише...*

И наконец удивительное стихотворение «Ерушалаим» – «Єрушалаїм»:

(Г.Ф.)

*Город – верблюд золотой –
Солнцем медовым облит,
На бездорожьях беды
Путникам снятся.
Город пиров и постов,
Взрывов и тихих молитв
Бьётся в тенетах вражды
Пленною птицей.*

(О.Г.)

*Місто – верблюд золотий,
що далі йти не готов –
марево, котре завжди
стомленим сниться.
Місце розп'ять і надій –
місто святинь і вражди,
пісня у клітці.*

В стихотворении «Ерушалаим» мы видим город Иерусалим, раскинувшийся на холмах, который лежит, как усталый верблюд в солнечном сиянии. Этот образ очень хорошо вписывается в пейзаж знойной Иудеи и исторически оправдан...

Хотя это и очень трудно, но понимаю, что нужно всё-таки давать оценку обеим граням этого зеркала –этой книге судеб и чаяний, молитв и пророчеств.

Галина Феликсон тоже сделала немало переводов стихотворений Олега Гончаренко. Пора заглянуть нам и в «українські терени»:

(О.Г.)

*Прислухайтесь – вже стихають вищі кроки.
Погляньте – тінь його стає штрихом імлі.
Ще один не зміг між вами стать пророком?..
Чи знов, як завжди, ви пророцтву не вняли?..*

(Г.Ф.)

*Прислушайтесь – в траве шаги его стихают.
Смотрите – тень его растает в дымной мгле.
Не нужен вам Пророк! Он лишний в шумной стае.
Поэту не найти признанья на Земле.*

Надеюсь, что эти грустные слова не станут пророческими относительно обеих поэтов... Ими можно закончить вступление к такой необычной книге – переключке двух звёзд, отражение языков, мыслей и чувств, но, едва закроешь и откроешь глаза, понимаешь, что снова стоишь в Начале и слышишь, как вступает неназойливо, но уверенно в эту звучащую Музыку Слова соло таланта Олега Гончаренко:

*сьогодні спробував
намалювати
власну душу
трудився уперто і натхненно
гортав кольори
мов сторінки
Священної Книги
конспектував
кожний порив
кожний порух
спраглого за красою
серця*

И тут же серебрено-созвучно откликается ему Галина:

*сегодня я вдруг решился:
собственную душу
попробовал нарисовать на полотне
трудился вдохновенно
и упрямо
цвета листая как страницы
Священной Книги
я конспектировал
каждый порыв
и каждое движение сердца
измученного жаждой
красоты*

Действительно, друзья мои, стоит жить на этом свете, пока существуют поэты, единственно и несущие нам свои выстраданные интерпретации разгадок вечной тайны Смысла Жизни!

«Нельзя объять необъятное!» – изрѣк когда-то кто-то из «великих компиляторов».

«Если нельзя, но очень-очень хочется, значит – можно!» – отвечает нам на это мудрый сын земли украинской и народа еврейского, Шалом Алейхем.

Поэтому – шалом и будьмо! Ие беседер! Все буде добре!

Виктор КАНЕВСКИЙ

Вірші ОЛЕГА ГОНЧАРЕНКА
Переводы ГАЛИНЫ ФЕЛИКСОН

Я СТУПАЮ У РАНОК

ВІДОБРАЖЕННЯ

А і з відображень лише краї мені
дістались, як Істини хитрий «манок»...
Ось нині дізнався, що в Україні
усе неправильне, окрім жінок!
Уже від дощу кришталевих борон
і каменя міниться тиша стара.
В юзі перекинутій ходить ворон –
то казку говорить, то мовчки вмира.
Тополі звучать в небокраї поснулі –
такий наростаючий шум і щем...
Летять у югу повітряні півкулі.
Гончарні квадрати (!) кульгають іще.
Метелики тануть, і тануть квіти.
Весна спішно воду у ступі товче,
хоча уже й знає, що нікуди діти
і ту, яка небом лягла на плече.
Де спиці губили сонця і колеса,
спада на шляхи золотава зола.
І села так дружно ховаються в плеса.
Й міста так трагічно течуть в дзеркала.
Оці відображення... вихлюпну їм мою
журу, що, здається, просякла в віки...
Ген, попри усе, ще ідуть Україною
можливо й неправильні – вірні жінки.

ОТРАЖЕНИЕ

В кривых зеркалах перекошенной тенью
Насмешливо щурятся ложь и беда.
Ломая событий косые ступени,
Стекает времён ледяная вода.
Ладонью ловлю искривлений осколки,
Ищу в глубине отраженье души.
Всё смято, запутано в радугах колких
Лишь женские лики всегда хороши.
Вечернего солнца далёкое пламя
Ушло за туманов седую канву.
Потоки дождя, растекаясь слезами,
Разбрызгали плоскую луж синеву.
Изменчивый свет зазеркалья кривого
Январским дыханьем морозит цветы.
И мёртвою бабочкой падает слово
В остывшем пространстве немой черноты.
Здесь даже вороны кричать перестали.
Пустых искажений обманчивый смог
Лиловыми тучами виснет устало
Над городом сонным, над грязью дорог.
Деревья опутаны мокрой вуалью...
Стекло излучает унынье и страх.
Но женские лики в веселье, в печали
Извечно прекрасны в любых зеркалах.

* * *

Я ступаю у ранок – виходжу в дорогу уранці.
Вже ні далі, ні шляху зректися мені не дано.
Шепелявлять в стерні, підвивають вітри-сіроманці:
«Не ходи... не вертайся: ти зайвий в цій сині давно!»
Тільки я не повірю вітрів голосінню зловісному.
З цього поля струшу прегірку долину сивину
і розсиплю зерно, від життя вимагаючи Істини,
на чепіги схилюсь і (по серце!) ввійду в борозну.
Коли ж люта зима налякає дерева морозами,
то над ланом своїм обживу я зорю молоду
і у травні веселому на життєдайні чорноземи,
на колосся, на квіти цілющим дощем упаду.
Там засяють добром земляків заклопотані лиця,
бо в натомлені очі хлюпну я мети й доброти.
І земля заспіва, і, ясна, зашепоче пшениця:
«Синку ти повернувся?»
Мабуть, далі себе не зайти...»

* * *

Окунаюсь в рассвет. Утро скрыло дорогу в тумане.
Я не спорю с Судьбой: со стези мне свернуть не дано.
Ветры шепчут, шурша: «Никуда не иди, вечный странник.
В бесконечном движенье времён ты – изгой всё равно».
Только я не поверю зловещим пророчествам этим.
Налегая на плуг, проложу борозду на песках.
Снова жизнь сотворю на горячей и мёртвой планете,
Горстью Истины вечной осыпав безжизненный прах.
Я дождями прольюсь на тугие колосья пшеницы,
Жемчугами росы оживу на прохладной траве.
И в лесах и в лугах защибечут весёлые птицы.
Будут ветками снова сады шелестеть в синеве.
И улыбка разгладит печаль и морщины на лицах.
Дам я людям надежду, в их души плесну доброты.
Вновь Земля запоёт, зацветёт, красотой заискрится.
Я вернулся к себе.
Значит, некуда дальше идти!

ЖИТТЯ

Здається: все крихке і все минуще.
Тече пісок...хвилини... кров на плаху...
Все дужче на дощах холонуть душі –
від сумніву, від болю і від страху.
І все ж, усе поставивши на карту,
ми «подвиг» свій вчиняємо щодня,
як той, що сорок миль пробіг до Спарти,
і вмер, забувши взяти доброго коня.
Нема різниці – Україна то чи Греція.
«Хіба вже Крути – не земля і не село?!»
Назавтра там три тисячі збереться,
де вчора лише триста полягло.
Блищить оружжя... Полум'я – лиш фон...
На прапорах – натхненний профіль Бога...
Знов починаємо Священний Марафон,
бо посланець таки ж кричав про Перемогу!..

ЖИЗНЬ

Всё в мире преходяще, невесомо.
Течёт песок времён на жизни плаху.
Напев свирели заглушают громы.
Людские души съёжились от страха.
Мы вновь и вновь свой подвиг ежедневный
Спешим вершить, не думая о бедах:
Так сорок миль промчался воин древний
И умер, возвещая о победе.
Но Спарта, Украина ли Израиль –
Шутам безумным безразлично это.
Шатёр небесный в клочья разрывая,
Летят на Землю с грохотом ракеты.
И снова взрывы и пожаров фон.
Над мёртвыми кружит воронья стая.
Но нескончаем жуткий марафон:
Бежит гонец, Победу обещая.

В СТЕПУ МОЄ СЕРЦЕ

В степу моє серце!
І завше було ж в нім –
в його волошковім, тюльпаннім вогні,
бо я над цим степом – у жайворі кожнім,
я в кожнім тарпані – в його глибині.
Щорік воскресаю стеблом межі стебел...
Блукаю луною пісень і плачу...
Лиш очі заплющу – і степом, і степом
стелюся, біжу, розгоряюсь, течу!
Не раз на цій тверді згасав я од болю
і знову до світу зринав із пільми.
Тут Вічність близнючок – Надію і Волю
годує (до часу...) курганів грудьми.
у мене, і в мертвого, навіть, мета єсм –
з ристалищ чужих, з-за тридев'ять морів,
я прахом і попелом знов повертаюсь
сюди на «попутках» струмків і вітрів –
на суд і на осуд, на синь, на осоння...
Крім степу, усе – маргінальний вертеп.
Пів серця – у сина, пів серця – у доні...
В степу моє серце.
Я – степ!

В СТЕПИ МОЁ СЕРДЦЕ

В степи моё сердце
Всегда, изначально,
В небес вышине, в ширине без границ,
В весеннем веселье, в осенней печали,
В наивной и трепетной песенке птиц.
В степи моё сердце и присно и ныне
Живёт, растекаясь горячей волной.
Там клевера сладость и горечь полыни
Меня опоили любовью хмельной.
По ярким коврам васильков и тюльпанов
Под ласковым небом густой синевы
Беспечно лечу быстроногим тарпаном,
Копытом почти не касаясь травы.
На пыльных распутьях, на торных дорогах,
В чужих расстояньях исхоженных троп
И в жизни и в смерти прошу я у Бога
Хоть прахом упасть на бескрайний порог,
Хоть ветром вернуться в степные просторы,
Хоть песней, хоть плачем туда долететь.
В терпенье и в счастье, в обидах и в горе
В степи моё сердце.
Я – степь!

СКОМОРОХ

Я – лицедій, але я – не варнак!
Люблю людей, гітару і дорогу.
Люблю троянди, коней і собак.
І небагато я прошу у Бога.
Та Богу я й молюся «на свята»,
бо забуваю помолитися у будні.
Мої дві Музи – це Любов і Доброта.
Хай з ними важко, та зате ж не нудно.
Ще мрію все пізнати до пуття,
Щоб світ і людство вирвати з жалоби.
Я – не мутант, не «хлопчик для биття»,
не клоун і не варвар вузьколобий.
Я – вихрестень «дволикої доби»,
де людство ділиться на «люди» і на «людці».
Я «дурник» на арені для юрби
(сумні хай хоч на ярмарку сміються).
Живу, як лист, – лечу, куди несе
мене буран буремної епохи.
Прощаю всіх. Мені прощають все.
Бо врешті, візьмеш що зі скомороха?..

СКОМОРОХ

Я – лицедей. С гитарой за плечом
Толкусь среди людей, всегда в дороге.
И никогда не плачу ни о чём.
И благ земных не требую у Бога.
Молюсь, когда хочу и как могу.
Для разговора с Ним алтарь не строю.
Не гнусь перед владыками в дугу.
Не рвусь наверх в провидцы и герои.
Эй, веселись, народ, скачи и пой!
С приплясом скоморох идёт по миру.
Вас развлекать – удел священный мой.
Всегда готов сменить на бубен лиру.
Гроша для вас не стоит жизнь моя.
Шутя, смеясь, иду, скользя по краю.
И только звери – лучшие друзья
Мою печаль и муку понимают.
Живу, как лист – лечу, куда несёт
Меня буран стремительной эпохи.
Прощаю всех. Вы мне простите всё:
Что можно взять с бродяги-скомороха?

* * *

Втікають друзі, грюкнувши дверима.
Годинник стрілок стримує розбіг.
Червоний місяць – ідол пілігримів
(кривавий круг...надкушений ростбіф...)
підтятий падає в гарячий червень вікон.
Дивлюсь у даль: звичайно все скрізь там –
Новий Сальєрі Моцартові «вика»,
отруту в склянки сиплячи кристал.
І б'ється мисль стриноженим мустангом:
«Ось Геній вип'є трійло, і я вмру!»
Свинцевий плач «Освенцімського танго»...
Свинцевий вітер в Бабинім яру...
Чорнобиль дротом шкіриться, мов «ГУЛаг»...
Знов «герінги» запалюють «рейхстаг»...
Роса гірка на вибухлих могилах...
І хомути – вінками на хрестах...
Пригадується лагідній схрон – вишня
(між віт її ховався я від зла),
прадавня ніч, плитка п'їтьми кромішня
і дівчина, що плакала і йшла.
Кричу собі: «Скинь саван, кинь це «ложе» –
свій битий щит! Калини брость ти й птах!»
Здригаюся: «А може, знову зможу
любити ближнього й жаліти... просто так?»

* * *

Друзья сбегают, гулко хлопнув дверью,
Под стук часов, кто вдаль, кто просто в смерть.
И месяц – пилигримов спутник верный
Замкнул зачем-то жизни круговерть.
В безглазой черноте закрытых окон
Всё повторяется, как сотни лет назад.
Под сладость слов с ухмылкой жестокой
Сальери Моцарту в бокал отсыплет яд.
И я, бывшего изменить не в силах,
Сражён чужими Судьбами, умру
Под выстрелы в разверзнутых могилах,
Под плач младенцев в проклятом Яру,
Под сапогами меж разбитых стёкол,
Под вой толпы, когда горит рейхстаг...
На кладбищах пустых и одиноких
Висят венки цепями на крестах.
Душа дрожит стреноженным мустангом.
Чернобыль ли? Освенцима зола?
И снова под чумное Смерти танго
В могильный холод прячусь я от зла,
Взывая к Небесам одной молитвой:
«Сломай угрюмой ненависти клеть,
Взрасти хлеба на поле вечной битвы,
Дай просто возлюбить и пожалеть!»

* * *

Хіба це гріх – іти, як по воді, по палу?
Гріх – записать когось за те у варнаки,
що папороті цвіт шукає на Купала,
А не розрив-траву, аби ламать замки.
Він вірував, тож Бог і дав йому по вірі –
те чути, що для всіх – шум, подих, стогін, рик...
Про що голосить ніч, про говорять звірі,
позбувшись німоти страшної раз на рік?..
Чи хто-небудь про це задумувався, браття?
А мрійник насадив сам цей дрімучий ліс!
Тож стрибайте собі **через** своє багаття
і не судіть його, якщо пройде він **крізь**.
Прислухайтеся – вже стихають віщі кроки.
Погляньте – тінь його стає штрихом імлі.
Іще один не зміг між вами стать пророком?..
Чи знов, як завжди, ви пророцтву не вняли?..
А він лише казав: «Давайте підем **прямо**!
Давайте при ході дивитися **вперед**!»
Він був одним між вас, але чужим між вами –
не блазень, не відьмак, не єретик – Поет.
Він і пішов, щоб вам лишилось більше свята.
Але пішов таки в зірки, а не в пільму.
Він, люди, любить вас!
Тож все-таки, дівчата,
пускаючи вінки, пустіть один йому.

* * *

Не грех пройти босым по углям пепелища.
Грех, что молва опять запишет в чудачи
Того, кто дивный цвет в ночь на Купала ищет,
А не разрыв-траву, чтоб взламывать замки.
Он верует, и Бог воздаст ему по вере.
Всем людям лай и вой, а слышит только он:
Оковы немоты раз в год срывают звери
И тихо говорят понятным языком.
Мечтатель дивный мир раскроет перед вами.
Но что пустой толпе иллюзий торжество?
Пляшите **у костра!** А он пройдёт **сквозь пламя,**
Не опалив лица. Вам не понять его.
Прислушайтесь – в траве шаги его стихают.
Смотрите – тень его уж тает в дымной мгле.
Не нужен вам Пророк! Он лишний в шумной стае.
Поэту не найти признанья на Земле.
Он звал **вперёд** и **ввысь**, дорогу открывая.
Но не узнать глухим звучанья тихих строк.
Крикливый балаган, увы, милее рая.
В пустыне мёртвых душ погиб живой цветок.
Огонь своей любви от бурь укрыв ладонью,
Поэт по звёздам шёл, покинув вашу тьму...
Лишь девичьи венки плывут по речке сонной,
И, может быть,
один достанется ему.

* * *

А правда у тім, що не треба печалі,
бо те, що минуло, минуло навік...
Тарпани промчали, булані і чалі,
по кромці запалених наших повік.
Втікали налякані олені, лані...
ячали нажахано бусли й орли...
«Куди це ви, чалі?! Навіщо, булані?!»
Мовчать ті, що свідками щастя були.
Вже й, ними забуті, розтанули тіні.
І вітер завіяв-розвіяв сліди,
за ними і нами, в тумані і в сині.
А ти ще не віриш в буденність біди.
Доводиш мені, що не вічний цей «піст нот»,
що вибухне листям і квітом гілля,
що все повертається рано чи пізно,
що всі повертаються: кругла ж Земля!
Ти віруй, бо й дійсність – це марева сталі.
І я, поки ще, тамуватиму крик.
Промчали?... Мовчать?..
Хай! Не треба печалі,
бо те, що минуло, минуло навік.

* * *

А правда лишь в том, что не надо печали.
Ведь то, что прошло, пролетело на век.
Тарпаны промчались буланные, чалые
По кромке припухших в бессоннице век.
Дрожали в испуге олени и лани.
Взволновано вслед им кричали орлы:
«Куда же вы, чалые! Что ж вы, буланные!»
Но только копыта стучали в пыли.
И всеми забытые таяли тени,
И ветер завеял-развеял следы.
За ними, за нами в туман и в смятение.
А ты всё не веришь в обычность беды.
А ты всё твердишь, что не вечны обманы,
Взорвутся цветами кусты в феврале,
Что всё возвращается поздно ли, рано,
Что все возвратятся по круглой Земле.
Ты верь, хоть мечтанья реальней не стали.
И я промолчу – видно, слаб человек.
Промчались в молчанье?
Не надо печали.
Ведь то, что прошло, пролетело навек.

ЄДНІСТЬ

Може, ще і не всі відзвучали литаври?
Може, весь ще не згіркнув поезії хліб?
Ох, мій коню, і ми ще з тобою в кентавра,
може, сплавитись в леті весіннім змогли б?
То й давай! Та й майнемо-гайнемо щодуху!
Тільки слід все вчинить «по чарівній літері»:
я зайду тобі вранці у праве вухо,
А із лівого ввечері вийду лицарем.
Ми іще «стариною, як шапкою, вдаримо»
(воріженьки, моліться грошам і вошам!):
я тебе нагодую зористим жаром,
і обернешся знов золотим татошем!
Ти здригаєшся... В Землю – зубилом копито.
Ти ж злякався? Ах, ти ж «дивний сон чинбарю»,
Хіба хочеш і далі болото це пити?!
Не страмися – не стримує себе, говорю!
Ну, давай хоч цей сад «козирями» пройдемо,
щоб упасти – то хоч між квітучих рут.
Якщо душі за волю вже Богові «продано»,
дулю(!) й шкури на бубни із нас здеруть.
«Скороходів» не треба: вже й ноги з «рипами»...
А колись нам з тобою літати моглось.
Га-ай, давай у наш Степ ще пірнемо рибами:
Степ – за садом, близенько. «Кось-кось...»

ЕДИНСТВО

Слышишь, конь мой, звенят на рассвете литавры.
Может быть, мы осилим немислимый путь –
Пронесёмся над миром крылатым кентавром,
Чтобы музыку слова на Землю вернуть.
Мы поэзии Музу найдём непременно,
И спасём. Всех врагов разобьём, победим.
Мы – единство, кентавр. И сквозь холод Вселенной
Пролетим жарким ветром, порывом одним,
Разбивая туманы могучим копытом,
Разрывая далёких событий кольцо...
Ты дрожишь? Ты устало глядишь и сердито
И горячим дыханьем мне греешь лицо.
Не на битву идём и не вышли из боя...
Стариною былою уже не тряхнём.
Я водицей тебя напою ключевою,
Накормлю и травой, и отборным зерном.
Наши души за волю Всевышнему отданы.
Нас омыла свободы живая роса.
Но промчались-прошли наши лучшие годы.
Видишь, сил не осталось лететь в небеса.
Не пугайся. Смотри: вон деревья на склоне,
И просторы степей, и небесная синь.
Так пойдём потихоньку по травам зелёным.
Мы состарились, конь, – никуда не спешим...

АПОКРИФ

Простить собі, здавалось би, найлегше –
олюднившись, обожествити світ...
Всього і навсього всміхнутися б! Але ще
останній борг не заплатив ти свій.
Літав так високо, як із тяжіння вирвавсь,
і продивився здобич золоту –
постійність, впевненість, відвертість, віру, вірність.
От тільки і залишив, що мету –
вселенських звершень болісну оману,
ерзац любові, слави ницу фальш.
Розтали привиди... Вколошкались майдани...
Так мало квітів. Й так багато пащ
аговкнулось, ошкірившись, на стогін!
Є те, що є, і ти є той, що є.
Може, хоч далі поживеш без тоги,
оскільки бути лютим – не твоє?
Спинись і озирнись, і, озрівши
яв немочі, пожарищ та скорбот,
всю душу заклади – вклади у вірші, –
нехай вона оживить віщий код
естетики й еклектики боріння!
Берися обживати свій наділ –
оцю югу, де все гробки – по рівному,
а ще відлуння – у гербаріях надій.
Лелеки вимерли... Моря одлеготили...
Етюдники посічено піском...
Іти далеко. А іти немає сили!
Тепер ти бачиш – праці тут по скон?!
Атак дурних цей край не вимагає.
Молись хоч тут, у світу на краю!
Нарешті скажеш дзеркалу: «Ага, Я,
істинно Я ось перед Я стою!»
Хто, як не ти ще може все поправити?
Так мало вас лишилося, ясных!
Означив щось «величним» не по праву ти?
На зле повірив маренню: «Я – сни...»?
Еге ж... Тепер якраз і маєш змогу
життя, як довгу ниву, перейти –
добути віру, Істину від Бога,
Едем отруджений і справжність висоти.

АПОКРИФ

Прости себе пороки и ошибки,
здесь что-то позабуди, там чуть солги
смотри на всех с насмешливой улыбкой...
Но выплатить последние долги,
что болью разрывают мозг и тело,
не можешь. Оборвался твой полёт.
Ты немощен. А как душа хотела
добраться до немыслимых высот!
Но, вместо героических свершений
на праведной дороге неземной,
минувшего расплывчатые тени,
как связанные крылья за спиной,
цепляются за давние обманы,
за славы фальшь и за любви эрзац.
Затихли, успокоились майданы,
привычно превращаясь в пыльный плац.
И, покоряясь беспределу власти,
словесными изысками звеня,
слюнявые разверзнутые пасти
о братстве и свободе гомонят.
Мир катится извечно по спирали
не вверх так вниз. Беда невелика.
Все аисты мертвы. Цветы завяли.
Моря забиты горами песка.
А ты стоишь слепой и оглушённый
среди неутихающей войны.
меж отрицаний, ругани и стонов
слова твоей молитвы не слышны.
Военным маршем поперхнулись трубы.
Под стук сапог, под барабанный бой,
в безумии безжалостном и грубом
ты в сотый раз остался сам собой.
Ломая слабой памяти скольжение,
по лабиринтам зря ушедших лет
бредёт твоё слепое отражение
из света в темноту, из тьмы на свет,
чтоб, спотыкаясь обо все пороги,
ступени жизни заново пройти,
опять поверить в Истину от Бога
и отыскать Эдем в конце пути.

НОВІТНЄ КРЕДО

«Сніг на землі, в повітрі і на серці!» –
єдиний карб од вичитки дурні...
«Вставайте! Не для Вас терзання, сер, ці!
В Історії – передвесінні дні!» –
кажу собі і сам собі не вірю:
уже і не надіялось дожити.
Тепер – озвучитись, мов крапля на клавірі,
до пару, до дощу, аби – до жита!
Наснагою майбутнього врожаю
утанути в природи круговерть.
І хтось колись напише ще: «Вважаю
не Істиною все, неповне вщерт!»
Ітиму знов «галасвіта», «у люди» –
в кожнісіньку Галактику Лиця –
дощ у ріці, у небі і усюди,
сонячний дощ без краю і кінця.
По крапельці пунктиром «крайні гони»
ще висвячу у Золотий Гарман,
стараючись наповнити бездонне,
безмежне і безкрає (хай дарма!).
Роситиму, зневаживши прикмети,
поки живу, і вії, і траву!
А мій Народ заходитиме в Лету,
щоразу в іншу, чисту і нову.

НОВЕЙШЕЕ КРЕДО

Снег в воздухе, на ветках и на крышах.
Снег засыпает душу и мечты.
«Очнитесь, сэр! Пускай вас мир услышит!»
Но я среди холодной пустоты
молчу и даже сам себе не верю.
Остыл надежды хрупкий уголёк.
История – сраженья и потери.
Путь до весны извилист и далёк.
Так хочется из снежной круговерти
уйти к дождям, упасть лицом в траву.
Хотя бы день отвоевать у смерти,
Чтоб выкрикнуть: «Смотрите, я живу!
Я всё могу! Мне для людей не жалко
ни радости, ни света, ни цветов!»
Вновь раздаю, как щедрые подарки,
космическую музыку стихов.
Заполню бесконечности Вселенной
напевами рифмованной строки.
В песок повергну ненависти стены.
Очищу сердце от глухой тоски.
Изменяются поступки и предметы.
Растает лжи и страха едкий дым.
И мой Народ будет входить в синь Леты
всегда иным, но чистым, и живым.

КОЛЬОРОВІ ПРЕЛЮДІЇ

1.

нічим я так надривно
не неволюсь
як злим обов'язком
цих «безпідставних» стріч
і полюс холоду
і магнетичний полюс
ввібрала в себе
знов натхнена ніч
з якої вдаль прорватись
аніяк
ще добре
що хоч совість не заснула
і можна просто засвітить
маяк
щоб світло
очі заблукалим полоснуло
о музо я й не мав нічого проти
пробач
і знову до будителів причисль
ще намалюю просвіток і протинь
і страх
і честь
і істину
і мисль

1.

ничто меня не мучит
так жестоко
как горький мир
моей больной души
где полюса
смешала воедино
ломая стены вдохновенья
ночь
из пут которой
нет пути назад
но если совесть
в сердце не заснула
пускай горит
маяк моих стихов
слепцам заблудшим
терны освещая
о Муза снизойди
и дай мне сил вернуться в мир
где я могу из слов нарисовать
сплетенье света с тенью
и страх
и честь
и истину
и мысль...

2.

жовто-червона периферія
відсвічує свої
нуднуваті
містечкові історії
про вчорашнє сонце
і сьогоднішній падолист
який почався
так раптом і завчасно
люди іще замріяні
але вже заклопотані
обкатують новенькі
«демісезони»
при тому постійно
поглядаючи в небо –
чекають раптових
і завчасних дощів
люди спантеличені
от і забули
про «бабине літо»
люди зосереджені
і повільні
бо крила
ще заважають їм
повзати

2.

жёлто-красная периферия
повторяет тоскливо и нудно
простоту
местечковых историй
о вчерашнем
жарком солнце
и сегодняшний листопад
что случился
вдруг и не вовремя
эти люди
немножко мечтательны
но уже
в повседневных хлопотах
приготовив плащи и зонтики
они запрокинули
в небо головы
в ожидании дождей проливных
все в рассеянности непонятной
вдруг забыли
о «бабьем лете»
потому что иллюзий крылья
им медлительным
и сосредоточенным
так мешают ползти...

3.

що знадобилося
цим дівчатам на пасіці
де в самий раз
лише сиві діди
у рваних басаманами
золотих брилях
між тим
вони таки ходять
між вуликами
мов по «язику»
подіуму
і щасливо сміються
але це не «модельки»
дівчата справжні
цікавий
природний дисонанс
втім нещодавно
читав що бджоли
просто не бачать людей
не сприймають їх
як реальність
дівчата на пасіці –
природна
нереальність

3.

что позабыли
эти девушки
на пасеке
где вечны
лишь седые деды
в широкополых
шляпах золотых
и всё же красавицы
скользят меж ульев
как по столичному
подиуму
и весело смеются
это – просто диво,
немыслимый
природы диссонанс
но пчёлы
похоже
людей не видят
не чувствуют
не воспринимают
и девочки на пасеке –
прекрасная
природы
ирреальность

4.

маленьке руде лисеня
уперше насмілившись
на далеку мандрівку
від маминого лігва
захопившись
сплутало ліс
із серпневим баштаном
і йому здалося
що
вдалося втрапити в лисячий рай –
там було повно величезних
смарагдових куль
якими можна гратися вічно
але нараз одна з них тріснула
забризкавши землю
та рудого шибеника
червоним соком
оскоромившись
лисеня так само солодко
заснуло
обійнявши тілом репнутий кавун
остаточно впевнившись
що
втрапило в лисячий рай

4.

маленький рыжий лисёнок
вдруг осмелел
и решился
впервые из норки уютной
отправиться в
дальнее путешествие.
только он лес перепутал
с августовской бахчѐй
потому-то малышу показалось
что он угодил нечаянно
в сказочный лисий рай.
там между шаров огромных
зелѐных и ароматных
можно было весело бегать
с солнцем играя в прятки
один из шаров вдруг лопнул
обрызгав прохладным соком
маленького проказника
сок оказался сладким.
вдоволь его отведав
лисёнок уснул обнимая
арбуз липкими лапками
теперь он был точно уверен
что в лисьем живѐт раю

5.

літо насіяло
здичавілих соняхів
на занедбаному
полі
втім чомусь
те не виглядає
сумно
і не ранить серця
здається
все лише повернулося
на круги своя
суцвіття
у соняхів маленькі –
наче сонця
що
віддалившись від людей
нарешті стали зірками
цікаво
чи стали хоч кимось
люди
що
занедбали
святую вотчину
рідного поля

5.

на заброшенном поле
насеяло лето
одичавших подсолнухов
жёлтые солнца
но картинка эта
не ранила сердца
просто казалось
что время вернулось
в далёкие изначальные
времена
где природу
ещё не измучили люди
где растения
узнав что такое свобода
и уйдя от людей
стали звёздами в небе
интересно
а люди
хоть кем-нибудь стали
ничего не создав
всё что можно
разрушив
позабыв о своём
назначенье земном

6.

жінка стояла
над урвищем обрію
мідна аж медова
до неї всього і було
півжиття
чи пів вічності ходу
а простір до неї
вигравав
синіми хвилями
я готов був іти
по воді
я готов був іти
під водою
я готов був пройти
через смерть
аби сказати їй
усього три слова
але море виявилось
пустелею
а хвилі стали барханами
і згадалося з Корану
якщо немає води
перед молитвою
умийся піском

6.

стояла женщина
над краем горизонта
в медовом мареве
в ночных огнях
и к ней вела тропа –
всего полжизни
а может быть пол вечности всего.
меж нами только океана синь
шуршала волнами
звенела ветром
я был готов бежать
по гребням волн
я мог пройти
под тяжестью воды
и даже через смерть
я мог пройти
чтоб ей одной-единственной
сказать три слова лишь
но голубой простор
вдруг пустыней стал где
вместо волн барханы дышали жаром
и строка Корана возникла в памяти
коль нет воды,
перед молитвой песком умойся...

7.

по «шаховій»
червоно-чорній підлозі
концертного залу
розсипано
золоте конфетті –
сміття відгрімілого
свята
ще так празниково
блищить саксофон
проте і він уже не в силах
звучати празниково
свято відбулось
свято відбилось
карбом
у календарі вічності
ще вчора отут
кружляли пари
сьогодні на стільцях
сплять
стомлені одинаки
в цій залі
похмільне розчарування
зате за вікном
сонячний новий будень

7.

на чёрно-красном
«шахматном» полу
в концертном зале
золотые конфетти
рассыпаны – обычный мусор
остатки отгремевшего веселья
сверкает саксофон
но он молчит
не хочет играть
мелодию
в холодной пустоте.
а праздник пролетел
прошёл исчез
оборванным листком календаря
пропал в ладонях вечности
вчера
кружились пары
весело и шумно
сегодня только тени
спят на стульях –
усталые в похмельном равнодушьи
и в разочарованье одиночества
а солнце за окном уже рисует день
привычных будней

8.

а й не існує
непорушної твердині
в огні і вічне плавиться
як лід
є лиш «донині»
«нині»
і «віднині»
що нарастають
наче камінь-хризоліт
злетівши
бачиш «геометрію» вниз
і вся твоя натхненність раптом тане
поки не пізно
спію простору бузу –
татарське пиво
літнього туману
хай заіскриться хмільно й вільно
Азія
аби сп'яніла весело
Європа
згадавши
чемністю пригноблені фантазії
й не пуританські
трепети і тропи

8.

не существует
нерушимой тверди
в огне и вечное
вновь плавится
как лёд
есть лишь «доныне»
«ныне» и «отныне» –
прозрачные камни всех ошибок
взлетаешь
смотришь вниз
но сверху
земли геометрический узор
совсем неинтересен
и тает вдохновенья леденец
спустись пока не поздно
тебе тумана летнего глоток
покажется хмельным
татарским пивом
пусть Азия расправит вольно плечи
пусть засмеётся пьяная Европа
припомнив давних лет веселье
и вежливостью пуританской
задушенный
мир трепетных фантазий.

9.

ранок
наче
китайський танець з віями
кольоровий
аж картатий
мінливий
аж мерехтливий
і на сцені цього ранку
тільки жінки
красиві
аж прекрасні
колеритні
аж незвичні
хто б подумав
що танець з віями
можна танцювати
під
запорозький марш
проте
виявляється можна
це такий собі ранковий
театральний «теракт»
України
країни красунь

9.

утро
будто
китайский танец с веерами
необычный танец
мерцающий
и странный
переменчивый
и пёстрый
утро – сцена
и на сцене
разноцветной
лёгкой тенью
женщины скользят
сплетая
странную фантазию
зримости
но...под запорожский марш
кто б такое мог придумать
оказывается
и такое возможно
ранним утром состоялся
театральный «теракт»
Украины
страны красавиц

10.

нарешті настала весна
зацвів степ
і зникло
постійне
зимове бажання
втекти
на безлюдний острів
натомість
явилася мрія
як Еміру Кустуриці
збудувати отут
власне село
і заселити його
тільки друзями
як би писалось отут
як би гралось
співалось і малювалось
але друзі не мирять
між собою
і я щоосені палю
збудоване
ось згадалось із того ж Кустуриці
я вже тридцять років
знімаю свій перший фільм

10.

с приходом весны
степь расцветает
и с каждым цветком
умалется зимнее желание
сбежать на безлюдный остров
вместо этого
как Эмиру Кустурице
очень хочется
на широкой ладони степей
построить собственное село
для друзей
чтобы они жили рядом всегда.
вдохновение в дружбе открыв
я заплёл бы слова в строфы
а звуки в музыку
гениальные песни б я спел
и великие б создал холсты
но рассорились все друзья.
помирить же их я не умел
потому-то в осенний день
сжёл до тла постройку свою
и теперь уже тридцать лет
как и Кустурица
снимаю свой первый фильм

11.

одиноке дерево
на березі річки
викликає
несвідомий ефект
умиротворення душі
сонце
що вже ховається за обрій
наостанок
щедро розхлюпує протуберанці
на
згасаючий світ
і здається
що
притоплена плоскодонка
повнісінька золотих риб
якби ж то не знати
що
ті вуалехвости –
приречені полонені
що дерево й збереглось
бо треба до чогось
примикати
на сталевий ланець
притоплену плоскодонку

11.

одинокое дерево на речном берегу
вызывает
непонятное чувство покоя
умиротворенья души
солнца шар
тонет медленно за горизонтом
напоследок расплёскивая
огненные сполохи
гаснущего света
и поэтому чудится:
в притопленной лодке
бьются отчаянно
золотые рыбки
только мне ли не знать
что
эти вуалехвосты
просто вечные пленники
моих фантазий
да и дерево сохранилось
только потому что надо к чему-то
привязать
стальной цепью
притопленную
плоскодонку

12.

на цьому квітнику
приємно бути
і будяком
щоправда
більшість квіток –
чужі-чуженні
«прибульці»
але троянда
таки противиться яро –
згадавши свою
шипшинову суть
підставила квіти
здається
під кожний промінь
червневого
червоного сонця
навіть відчуваючи
себе чужим
на цьому святі
буяння кольорів
неможливо
залишитись стороннім
і завмираю щоб стати
усміхненим будяком

12.

на этой клумбе
приятно быть
даже сорняком
конечно
большинство цветов –
пришельцы
из дальних стран
но роза
не забывает суть свою
она – шиповник
оттого
расправив сладостно шипы
она свои цветы
подставила под каждый луч
июльского
оранжевого солнца
поэтому
даже чувствуя себя чужим
на этом празднике
сверканья красок
я не могу
остаться посторонним –
замираю превращаясь
в улыбчивый чертополох

13.

квіти
якісь невідомі
червоні і жовті
на одному кущі
від одного кореня
тягнуться-в'ються
по білій стіні
в свою квіткову
невідомість
намагаючись сягнути
якоїсь своєї
квіткової височини
землі біля кореня
не видно
здається
вони ростуть
прямісінько
із серцевини каменю
стою
як заворожений:
ніколи досі не дивився
на море крізь квіти
заквітчане море –
забутий пейзаж раю

13.

цветы
почти незнакомые
красные и жёлтые
от одного корня
на одной ветке
тянутся-вьются
по белой стене
в свою цветную
неизвестность
и всё стараются
достигнуть
своей искристой
высоты
земли возле корней
не видно
и кажется –
они растут
из сердца камня
стою очарованный:
никогда не я смотрел
на море
сквозь цветы
вижу море в рамке цветов –
позабывтый райский пейзаж

14.

маленька
усміхнена
русява дівчинка
уперто намагається
подвигнути
повітряного змія
на політ
і вона чинить
для того подвиг –
біжить не розбираючи
дороги
босими ногами
по колючій «верблюжці»
не помічаючи що
пляж давно закінчився
крізь вітер
крізь простір і час
її картате ситцеве платтячко
розвівається-палахкотить
на вітрі
розцвічуючи простір
лякаючи час
і нездатний до польоту змії
таки злітає

14.

маленькая
белоголовая девчушка
с улыбкой
упрямо старается
уговорить
воздушного змея
взлететь
она совершает для этого
подвиг –
бежит
даже не различая дороги
закончился пляж
и девчонка босыми ногами
ступая
по верблюжьей колючке
мчится сквозь ветер и время
сквозь горизонты и пространство
пёстрое платице её
вьётся-трепещет
раскрасив простор
и пугая мгновенья
поэтому змей
непригодный к полёту
взлетает

15.

такої
гарячої осені
не бачили ще й
аксакали
такого
червоного листя
іще не сприймала
твердь
а мудрі дерева
із залишками
зеленого і жовтого
спектру палітри
в палеартричних
покручених вітах
крон
неначе ростуть
із вогню
роззуваюся
і босоніж переходжу
по жару
увесь ліс:
принаймні колись
буду досвідченим
аксакалом

15.

такой
горячей осени
не видели
седые аксакалы
таких
багровых листьев
ещё не ведала
земная твердь
а мудрые деревья
с остатками
зелёного и жёлтого
в закрученных ветвях
вдруг поредевших крон
как будто вырастают
из огня
я разуваясь и босиком
ступая осторожно
перехожу
по лиственному жару
весь древний лес:
возможно
поэтому когда-нибудь
я тоже стану
мудрым аксакалом

16.

слава Богу
ми таки навчилися
робити
новорічні іграшки
без нальоту
«партійності»
та «ідеологічності» –
не «кремлі» та «супутники»
не бездушні «шари»
ці
які принесла
сьогодні дружина
і на підвіконні поклала
гаптовані
українськими узорами –
хрестиком та барвінком
вони такі схожі
на писанки
що навіть від ялинки
запахло квітучою вишнею
до Різдва ще два дні
а в хаті
здається
уже Великдень

16.

слава Богу
мы наконец
научились
делать
новогодние игрушки
без налёта
партийных идеологий
не «кремли»
и «спутники»
не бездушные «звёзды»
эти
которые сегодня жена
принесла
и сложила на подоконник
разукрашены
украинским
древним узором –
крестиком и барвинком
они так похожи
на писанки
что даже под ёлкой
запахло цветущей вишней
за два дня до Рождества
в доме чудится Пасха

17.

кохана нарвала
цілий букет
лісової рути
і поклала
мені сплячому
в узголів'я
може надіючись
як у пісні
причарувати навічно
та хіба
ще більше причаруєш
причарованого
ось прокинувся
побачив букет
і згадалося з Шевченка:
а виросла рута-рута
волі нашої отрута
шпурнув квіти
у вікно
забувши
його й відчинити
стекли по склу
залишаючи райдужні
розводи навічно

17.

любимая собрала
большой букет
лесной пахучей руты
и положила
мне спящему
у изголовья
наверное
надеялась она
как в давней песне
приворожить меня навечно
но право невозможно
очаровать того
кто уже очарован
вот я проснулся
увидал букет
и вспомнил из Шевченка:
а виросла рута-рута
волі нашої отрута
я вышвырнул цветы
в окно
забыв его открыть
цветы стекали по стеклу
навекі оставляя
разводы радуги

18.

сьогодні спробував
намалювати
власну душу
трудився уперто і натхненно
гортав кольори
мов сторінки
Священної Книги
конспектував
кожний порив
кожний порух
спраглого за красою
серця
ось день закінчився
дивлюсь здивовано
на отруджене полотно
і бачу
незрозумілі речі
пояснювати які
немає ні сил
ні сенсу
відпочивай Фрейде
зрештою
моя палітра
заслужила на власний портрет

18.

сегодня я вдруг решился:
собственную душу
попробовал нарисовать на полотне
трудился вдохновенно
и упрямо
цвета листая как страницы
Священной Книги
я конспектировал
каждый порыв
и каждое движение сердца
измученного жаждой
красоты
вот день закончился
взираю удивлённо
на результат труда – на холст
и вижу
непонятные явления
их объяснить ни сил нет
ни желанья
отдыхай Фрейд –
моя палитра
тоже имеет право
на
собственный портрет

19.

малювати
цю всесвітню весну
все одно
що
намагатися намалювати
сукню
веселої циганки
яка танцює
свій шалений
танок життя
в котрім
прагнення любові
і множення
розбурхано
музикою
та пристрастю
до краю країв
до шаленства
до бузувірства ясного
до дикості прекрасної
неможливо неможливе
хіба що умовити пензель
хіба що умовити руку
танцювати так само

19.

рисовать
всемирную весну
пожалуй всё равно
что попытаться
изобразить
летающие одежды
смеющейся цыганки
которая танцует свой шальной
волшебный танец –
отголосок жизни
там всё: желание любви,
и умноженье
разбуженных мелодией страстей
до краешка
до судорог
до боли
до дикости прекрасной
как свобода
увидеть невозможное
невозможно
ну разве только
кисть уговорить
разве упросить руку
плясать вот так же

20.

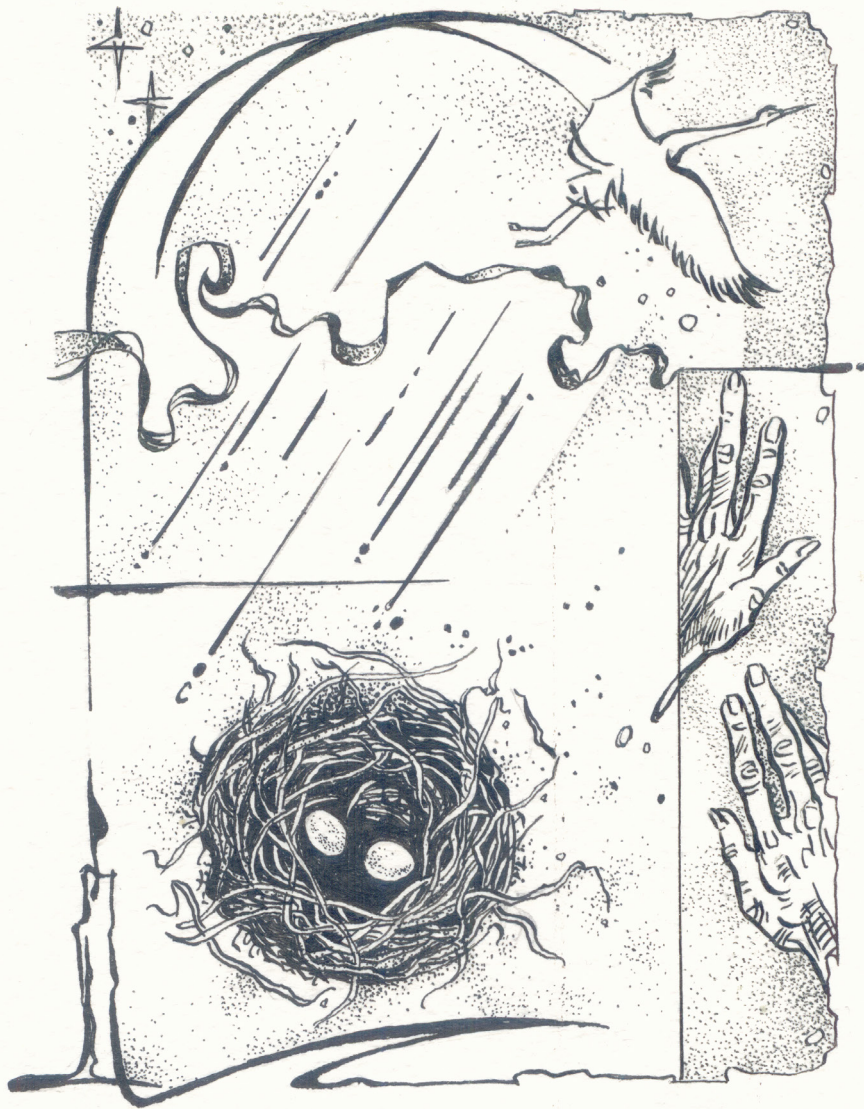
нахабно так унадилась
дрімота
до мене
до будівель
дерев і птиць
так яро раю мерехтять ворота
здаля єству
поверженому ниць
надієшся –
щось сонячне присниться
воно і наринається ізнову
мов заглядаєш
в мамину криницю
чи батьківську
знов осягаєш мову
те й дарма
що довкруг періщить дощ
деревам
птицям
і будівлям
і мені
бо вистачає на палітри площ
й на пензлі вулиць
в рідній стороні

20.

окутали предутренние сны
меня
дома
деревья
птиц
дороги
Врата Рая приоткрыв немного
для утомлённых грешников земных
и чудится
и снится вновь и вновь
как будто
возвращаешься к началу –
к отцовскому
надёжному причалу
и в мамину
бескрайнюю любовь
а дождь стучит
по крышам и ветвям
по мокрым птицам
по домам
по мне
но на палитре ещё
хватит солнца нам
и улицам и милой стороне

НОВІ ЕКСПРЕСІЇ

1.

на березі
ріки чорно-білої
уявляється світ кольоровий
чимось екстравагантним
як мавританка на снігу
чимось пікантним
як кава із сіллю
намагаєшся дихати
на повні груди
намагаєшся
розплющити очі
на сонце
намагаєшся чути
абсолютно
але колючий
кашель рве горло
але космічна радіація
палить сітківку
але вслухаючись
глухнеш ще більше
і світ стає
чорно-червоним –
кавою з кров'ю
мавританкою у вогні

1.

на берегу реки,
где чёрно-белый свет
сплетается в изломанные тени
на белизне камней у мутных вод
мир разноцветный
выглядит абсурдом
как мавританка на снегу
кому-то это кажется пикантным
как кофе с солью
пытаешься
вдохнуть влажный воздух
полной грудью
пробуешь раскрыть
глаза на солнце
стараешься слышать абсолютно
но горло перехватывает
колючий кашель
но космическая радиация
и холод безумия сжигают глаза
а прислушиваясь глохнешь всё больше
и чёрно-белый свет
становится чёрно-красным
как кофе с кровью
как мавританка в огне